

Tema broja:
**SVE ŠTO VOLE
MLADI**

GODINA XXXI. BROJ 30 LIPANJ 2024.

MULTI-KULTI
PRIJATELJI

ANKETNO
ISTRAŽIVANJE O
GLAZBI KOJU
SLUŠAMO

RAZGOVOR S
RAVNATELJEM

Žubor

Školski list OŠ Bratoljuba Klaića, Bizovac

ŽUBOR

Uvodna riječ

IMPRESUM

UREĐUJU:

Učenici novinarske skupine s učiteljicom Tajanom Domanovac

ZA IZDAVAČA: Marko Teskera, ravnatelj Osnovne škole Bratoljuba Klaića, Bizovac
Ulica dr. Franje Tuđmana 1, 31 222 Bizovac

IZDAVAČ: Osnovna škola Bratoljuba Klaića, Bizovac
tel. 031/675-688
e-mail: tajnistvo@os-bklaica-bizovac.skole.hr

FOTOGRAFIJE:

Novinari, učenici-vanjski suradnici, učitelji

REDAKCIJA ŠKOLSKOG LISTA

Katarina Brkić
Lea Šokman
Josip Mađar
Korana Kučinac

VANJSKI SURADNICI:

Učitelji i učenici

GLAVNE UREDNICE:

Lea Šokman i Korana Kučinac

ODGOVORNA UREDNICA:

Tajana Domanovac, profesorica hrvatskog jezika

Naslovnica:

Korana Kučinac (ulje na platnu)

I evo nas opet, na kraju školske godine pišemo uvodnu riječ. Zadnje dvije godine u novinarima su bile jako zabavne i produktivne. Radeći na temama koje nas zanimaju, ugodno smo provodili vrijeme u novinarskoj skupini, a sada će netko drugi morati preuzeti vodstvo i ovu veliku odgovornost. Moja skupina i ja skupa s nastavnicom Tajanom imamo mnoge uspomene koje će trajati doživotno.

Ova školska godina je bila naporna, osobito za nas osmaše. Pripreme za upise u srednju i pisanje nacionalnih ispita bila su među najtežim iskustvima kroz koja smo prošli.

Korana Kučinac

U OVOM IZDANJU:
KOMENTARI NA AKTUALNE TEME
INTERVJU S POVODOM
TERENSKA NASTAVA
GLAZBENA ANKETA
DAN KRUHA
MASKENBAL
USPJESI NA NATJECANJIMA
LITERARNI RADOVI NAŠIH
UČENIKA
...I MNOGE DRUGE...
UZ TEMU OVOGA BROJA
"SVE ŠTO VOLE MLADI"

PRVI DAN NOVE ŠKOLSKE GODINE

ZAZVONILO JE ZVONO ZA POČETAK!

Svi učenici OŠ Bratoljuba Klaića okupili su se 4. rujna 2023. u školi. Prazne torbe su napunili udžbenicima i nakon kraćeg upoznavanja krenuli prema župnoj crkvi. Tamo ih je dočekaao velečasni Mato Matasović te ih molitvom uveo u novu školsku godinu. To je bila i prilika da se malo bolje upoznamo s novim župnikom.

Vjeroučitelj Slaven osmislio je kratak program u kojem su učenici pročitali svoje molitve, a na kraju je župnik sve prisutne blagoslovio i lijepim riječima osnažio sve prisutne da hrabro i odgovorno krenu u nove školske pobjede.

Bizovački prvi razred s učiteljicom Romanom bio je posebno oduševljen jer započinju jedno putovanje koje će trajati sljedećih osam godina.

DAN KRUHA I ZAHVALNOSTI

“MIR SVIJETU! SLOBODA SVIJETU! I SVAKOME NA STOJU KRUH!”
(DRAGUTIN TADIJANOVIĆ)

Učenici Osnovne škole Bratoljuba Klaića dana 15. listopada 2023. godine zajedno sa svojim učiteljima organizirali su Dan kruha ispred crkve svetog Mateja.

Dan kruha održava se svake godine pa tako i ove radi iskazivanja zahvalnosti prema toplom kruhu i pecivima te kako bismo pomogli zajednici Marijini obroci.

Ispred crkve postavljeni su štandovi, a u 11 sati bila je misa zahvalnica. Na štandu svakog razreda ostalo je dvoje-troje učenika koji su prodavali kolače i peciva roditeljima, bakama i djedovima dok je trajala misa. Na misi smo se zahvalili Bogu na kruhu našem svagdašnjem, a neki učenici obukli su tradicionalne nošnje. Nakon mise žamor i gužva pred štandovima dalo je naslutiti da će i ova hvalevrijedna manifestacija uspjeti zahvaljujući velikodušnosti naših roditelja, baka i djedova te svih prisutnih.

Na ovoj manifestaciji sudjelovali su svi razredi od prvog do osmog sa svojim učiteljicama i razrednicima. Nakon što su se sva peciva i kolači podijelili ili prodali, učenici su zbrojili prikupljene donacije, a najuspješniji razred bio je 3. razred učiteljice Valerije Čandrlić. Oko 13 sati učenici su se počeli spremati jer je počela kiša koja je pristojno pričekala završetak i ovogodišnjeg Dana kruha i zahvalnosti.

Tekst: Ana Pajnić, 7.a
Fotografije: Tajana Domanovac

DAN KRUHA I ZAHVALNOSTI

DAN SJEĆANJA

„Ima jedan grad svakom srcu drag...“

Učenici i djelatnici naše škole obilježili su u petak, 17. studenoga Dan sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Dan sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje. Dostojanstveno i s pijetetom duž Ulice dr. Franje Tuđmana upalili smo lampione koji su nas podsjetili na žrtvu svih onih koji su vjerovali u pobjedu dobra nad zlim te dali svoj život za slobodu i istinu, za domovinu.

Obilježavanje 32. godišnjice pada Vukovara nastavljeno je kratkim programom za sve učenike i djelatnike u školskom holu. Pod vodstvom učitelja Vladimira Čošića i uz pratnju učenika Mateja Bošnjaka na tamburici, školski je zbor punim srcem otpjevao jednu od najljepših pjesama posvećenih Vukovaru, „Vukovar, Vukovar“, a učenica Korana Kućinac pročitala je kraći tekst koji je pripremio učitelj povijesti Mario Fišer kojim nas je podsjetio na težinu stradanja Vukovara i njegova značaja za sve nas danas.

***Vukovar, Vukovar,
Stoji dok protiču vode dunavske.
Vukovar, Vukovar,
Gori na braniku svoje Hrvatske!***

Dok smo u pozadini na prigodnim panoima promatrali likovnu izložbu učenika posvećenu simbolu stradanja, ali i simbolu otpora stanovnika Vukovara – Vodotornju, zbor je završnom pjesmom „Silan Bog“ podsjetio na moć i snagu vjere u tim mračnim vremenima:

***A dok je tama bila svud, ništavilo i mrak,
naš Bog, on je silan Bog!
On je dahnuo i noć pretvorio u dan.***

HUMANITARNE AKCIJE

Marijini obroci od 2011. do 2023. godine u Bizovcu

Udruga Marijini obroci nastala je 2002. godine kada je Magnus MacFarlane-Barro posjetio Malavi za vrijeme gladi i susreo majku koja je umirala od AIDS-a. Kad je Magnus upitao njezina najstarijeg sina Edwarda koji su njegovi životni snovi, on je jednostavno odgovorio: „Želim imati dovoljno hrane za jelo i moći jednog dana ići u školu.“

Bizovac - prikupljanje školskih torbi

Malavi – podjela školskih torbi

Taj je trenutak bio ključno nadahnuće koje je dovelo do nastanka Marijinih obroka koji su započeli hraneći samo 200 djece u dvije osnovne škole u Malaviju. Danas poslužuju obroke za 2 429 182 djece svakog školskog dana u 18 zemalja.

Humanitarna udruga dobila je ime u čast Marije, Isusove majke, koja je i sama odgajala svoje dijete u siromaštvu.

Kad su se učenici OŠ Bratoljuba Klaića prvi put uključili u partnerstvo s Marijinim obrocima?

Bilo je to 2011. godine. Zahvaljujući trudu, animaciji i suradnji među učenicima osam osnovnih škola (OŠ M. P. Katančića Valpovo, OŠ I. Kukuljevića Belišće, OŠ Veliškovci, OŠ B. Klaića Bizovac, OŠ „M. Gubec“ Magadenovac, OŠ „Retfala“ Osijek, OŠ F. Krežme Osijek, OŠ „Dr. Franjo Tuđman“ Beli Manastir) prikupljeno je **720 školskih torbi**. Brodom uz kontejnerski transport sve su torbe podijeljene djeci Malavija.

Nakon Projekta „Ruksak“, suradnja Marijinih obroka i OŠ Bratoljuba Klaića iz Bizovca nastavljena je kroz prikupljanje novčanih priloga za prehranu učenika tijekom školske godine. Tako su naši učenici iz godine u godinu uz obilježavanje Dana kruha u župnoj crkvi sv. Mateja odvajali novac za najsiromašnije na afričkom kontinentu. U proteklih 12 godina naši učenici znali su godišnje hraniti od pet do dvadeset šest učenika. Ove godine, kao motivaciju razredima za sudjelovanje u doniranju novca za Marijine obroke, jedna je obitelj dala poticaj: Iznos koji prikupite bit će udvostručen.

Tako je ovogodišnja uplata bila rekordna. Kao škola, cijelu školsku godinu hranimo 45 djece.

Hvala svim učenicima koji su razredni novac odlučili darovati najpotrebitijima.

Hvala obitelji koja je udvostručila naša prikupljena sredstva i tako nam pomogla u odluci da se odrekne većeg iznosa u humanitarne svrhe.

Iz godine u godinu rastemo u empatiji s onima koji bez obroka u školi ne bi imali priliku školovati se. Ujedno, obrok koji djeca dobiju u školi najčešće je jedini obrok u danu.

Na našu radost nastavljamo suradnju s Marijinim obrocima.

Marina i Slaven Školka, vjeroučitelji

HUMANITARNE AKCIJE

Solidarnost na djelu

Humanitarna akcija Crvenog križa „Solidarnost na djelu“ pokazala je da svatko može odvojiti poneku sitnicu koja će nekome značiti puno. Akcija se odvija neprestano već 50 godina.

Kao i svake godine, u većini osnovnih škola prikupljala se hrana i higijenske potrepštine za one kojima je potrebno. Osim matične škole, sudjelovale su i područne škole. Time smo iskazali zahvalnost na onome što imamo i dali onima u potrebi.

Katarina Brkić, 7.a

BOŽIĆNA PRIREDBA

Božić dolazi... s najljepšim pjesmama

Božićna priredba uvijek bude šećer na kraju prvog polugodišta. Ni ova godina nije iznimka – naši su se učenici, učitelji i svi djelatnici potrudili da sve bude u najboljem izdanju.

U četvrtak 22. 12. 2023. naša škola je, kao i svake godine, pripremila božićni program za sve one željne prave božićne atmosfere. Svatko je mogao doći i pogledati nastupe i pjesme naših učenika.

Svojim prisustvom počastili su nas i načelnik Srećko Vuković te župnik Mato Matasović, kojem je ovo prvo gostovanje na našoj priredbi te je i on mogao doživjeti božićni ugođaj naše škole.

Za organizaciju priredbe zaslužan je bio učitelj hrvatskoga jezika Dubravko Bartulac. Njemu u pomoć došla je mlada voditeljica Tia Franjić iz petog razreda koja je ugodnim glasom najavljivala dijelove programa.

Kao uvod u priredbu ravnatelj Ante Lovrinčević pozdravio je sve i zahvalio se roditeljima i gostima na dolasku. Umjetnički dio priredbe otvorili su učenici prvog razreda s recitacijom „Blagdan mira i ljubavi“. Nakon njih nastupala je Jana Glavašić odsviravši nježnu melodiju na gitari. Igrokaz „Sveta noć“ odigrali su nam učenici drugog razreda pod vodstvom učiteljice Branke. Uz pjesmu „Božić dolazi“ zbor i učitelj Vladimir uveli su nas u blagdanski ugođaj škole. Učenici trećeg razreda nasmijali su nas uz recitaciju „Parada snjegovića“. Nakon njih još jednom pjesmom počastio nas je naš zbor koji nam je otpjevao pjesmu „Gloria“. Nakon kratke najave voditeljice Tia došao je red na recitaciju „Božić dolazi“ te na našu mladu pijanisticu Ivu Drašković. Nakon nje uslijedio je igrokaz 4. a razreda „Tri kralja pred djetecom“, dok su učenici 4. b razreda nastupili uz recitaciju „U božićnoj noći“. Nakon popularne pjesme „Fritula“ došao je red na naš jedinstveni sedmi razred. Talentirana učenica Katarina Brkić sama je osmislila igrokaz svome razredu. Svoju nadarenost u pisanju podijelila je s nama tako što je sama napisala božićni igrokaz.

U našem malom selu ovakvi događaji stavljaju osmijehe na lica i onih starijih i onih mladih. Učenici naše škole svake godine daju sve od sebe da pripreme najbolje i najzabavnije točke i pjesme. Nadamo se da ćemo i u narednim godinama uljepšati ovakve događaje našim talentima i trudom.

Tekst: Korana Kučinac
Fotografije: Tajana Domanovac

Područna škola Cret Bizovački

U utorak, 19. prosinca 2023. u Područnoj školi Cret Bizovački već tradicionalno je održana božićna priredba. U potpuno ispunjenom školskom holu okupili su se roditelji, bake, djedovi i susjedi. Učenici su kroz pjesmu, glumu i razne recitacije pokazali višetjedne pripreme i trud. Ovom božićnom priredbom obilježili su veselo predblagdansko vrijeme.

Tekst i fotografije: Ana Čadek, učiteljica razredne nastave

MASKENBAL

Naša škola je u petak 9. veljače postala pravo šarenilo, puna raznih neobičnih likova. Toga dana su razne maske - stare bake, gatare, Reaper (Overwatch), lego kocke, Super Mario, duhovi, pantomimičari i mnoge druge preuzele školske hodnike i hol. Ples maski umjesto matematike, kemije, hrvatskog jezika, povijesti...

Glazbu je birao DJ Niko koji je svojim izborom pjesama pokušao navesti vesele maškare na ples, ali unatoč njegovom trudu, maškare su bile pomalo stidljive ove godine.

Birale su se najbolje maske, a u galeriji fotografija pogledajte tko je sve lutao školskim hodnicima tog ludog dana.

MASKENBAL

KAZALIŠTE U ŠKOLI

Romeo i Julija kakve nismo očekivali

Boom!teatar, kazališna skupina iz Zagreba, i ove godine gostovala je u našoj školi.

Učenici predmetne nastave gledali su 2. listopada predstavu „Romeo i Julija Error 404“, a tjedan dana kasnije učenici nižih razreda uživali su u predstavi „Ne može“. Boom!teatar je umjetnička organizacija koja se bavi rekreiranjem različitih predstava na svoj način te izvode kazališne predstave za djecu i odrasle.

Glavni glumci ove neočekivane predstave bili su Laura Bošnjak i Matej Đurđević. Cilj predstave je da nam prikaže razlike današnjeg doba i srednjeg vijeka u govoru, izgledu i ponašanju. Predstava je bila zanimljiva upravo zbog tog modernog prikaza današnjeg ponašanja, manira, šala i izgleda mladih koje smo mogli usporediti s onima u šekspirijansko vrijeme.

Nakon predstave iskoristili smo priliku i upitali glavne zvijezde ove predstave Lauru Bošnjak i Mateja Đurđevića nekoliko pitanja vezanih uz predstavu i općenito uz glumu kao umjetnost. Pročitajte što su nam rekli, možda i među vama ima skrivenih talenata.

Mi: Kako ste započeli glumačku karijeru?

Laura: Krenula sam na dramsku. Uvijek sam znala da se želim baviti s nečim vezanim uz kazalište. Nečim izvan scene, možda režijom ili slično tome... Išla sam i na balet, ali bila sam grozna u tome.

Matej: Krenuo sam na dramsku, inače sam iz Slavenskog Broda. Oduvijek sam htio upisati Akademiju. Nakon što sam završio srednju školu, otišao sam u Zagreb na prijemni ispit i upao na glumu.

Mi: Što vas je motiviralo da predstavu održavate djeci u školama?

Laura: Mislim da ova predstava može ljudima dočarati glumački proces. Gluma je nešto u vezi čega se rade velike misterije.

Matej: Mladim ljudima smo htjeli približiti proces kako nastaje predstava. Malo sve to, kako mi kažemo, demistificirati.

Mi: Jeste li vi smislili tekst predstave?

Laura: Ovaj tekst je zapravo nastao potpuno obrnuto: mi smo tek završili faks i pa smo smislili ideju za tekst, pronašli redateljicu i ponudili joj tekst i na kraju pronašli producenta.

Mi: Postoji li neki glumac koji vam je inspiracija ili tko vam je najdraži glumac?

Laura: Ja najviše volim Iana McKellena, poznatijeg kao Gandalfa.

Matej: Izdvojio bih Fabijana Šovagovića, a od mlađih, sigurno Paška Šovagovića i Bernarda Tomića. Od stranih volim Philipa Seymoura Hoffmana.

Mi: Improvizirate li tijekom izvedbi ili se strogo držite teksta?

Laura: Svaki put kad izvodimo predstavu, mijenjamo tekst, ali se uglavnom držimo prvog teksta.

Matej: Mislim da trebamo biti u trenutku i reagirati kada treba. Osjetiti povezanost između glumaca i publike – to je ono nešto što je bitno za uspješnu predstavu.

Mi: Koja vrsta publike vam je najdraža?

Laura: Nemam neku omiljenu jer je ova predstava drugačije izvedena pred drugom publikom. Jednostavno je drugačija i to ne mogu usporediti.

Matej: Meni je najbolje izvoditi pred mlađom publikom zbog interakcija s višim razredima osnovne ili srednje škole.

Mi: Imate li neke riječi motivacije našoj generaciji da krenemo putem umjetnosti?

Laura: Mislim da ako vas to zanima, nije nužno baviti se profesionalno glumom, na dramskoj sam upoznala brojne prijatelje s kojima sam dobra dan-danas. Čitanje i učenje teksta je odlično za razvijanje kulture čitanja, stoga, ako netko želi na glumu, želi mu sreću i neka ne odustaje.

Matej: Nadam se da ste nakon ove predstave razumjeli različite žanrove, pristupe glumi i sretno svima koji žele glumiti. Na sreću, blizu je Osijek i Hrvatsko narodno kazalište, posjetite ga!

Razgovarale: Lea, Katarina i Korana

Kazališna predstava “Novac”

Udruga “Biti bolji” iz Osijeka 3. lipnja izvela je našim učenicima kazališnu predstavu “Novac”, koja je u funkciji financijske pismenosti učenika u Hrvatskoj. Redatelj je predstave Robert Raponja, a glumi dvoje mladih glumaca Monika Duvnjak i Gabrijel Perić. Predstava otvara pitanja o korištenju slobodnog vremena, odnosu prema roditeljima, novcu, jednakosti i ravnopravnosti spolova...

TERENSKA NASTAVA

Grad Heroj u našim očima

Jeste li znali da odmah prvog dana nove školske godine možete ići na terensku nastavu? Nismo ni mi. Novi razredi osmaša 4. rujna 2023. godine posjetili su hrvatski grad heroja, Vukovar.

Kao svaki dobar izlet i ovaj je započeo ujutro u 6:45. Zajedno s par ostalih škola krenuli smo u Vukovar. Po dolasku uputili smo se u Memorijalni centar Domovinskog rata Vukovar ili MCDR Vukovar. Jedno od najtraumatičnijih mjesta koja smo posjetili bila je vukovarska bolnica. Za neke je video prikazan u bolnici bio vrlo realističan, no to su bile stvarne svakodnevne muke liječničkog odjela u ratnim uvjetima. Obilazili smo Vukovar u kronološkom slijedu pa je tako Spomen dom Ovčara i masovna grobnica bila sljedeća na redu. Masovna grobnica pronađena je 22.10.1992., no ekshumiranje je tek započelo nakon rata, u rujnu 1996. Jedan od bojnika koji je osobno bio na frontu za vrijeme Bitke za Vukovar proveo nas je kroz vojarnu i dao nam kratku obuku o vrstama eksploziva korištenima za vrijeme rata.

Usljedio je ručak i odlazak u dvorac Eltz, jedan od veličanstvenih dvoraca u Hrvatskoj. Jedna od posljednjih destinacija bio je Muzej vučedolske kulture koji na moderan i jednostavan način izvrsno prikazuje jednu od civilizacija koja se doselila u krajeve Lijepa Naše.

Kao šećer na kraju posjetili smo franjevačku crkvu sv. Filipa i Jakova. U njoj je do početka rata i razaranja bilo čuvano tijelo sv. Bone.

Grad Heroj u našim je srcima, u našim dušama. Nismo morali preživjeti tragedije koje su morali ljudi tog vremena i budimo zahvalni hrvatskim braniteljima. Po riječima Siniše Glavaševića: „A oni koji su sve svjetsko dobro uzeli i još im nije dovoljno, jer imaju previše zla u sebi, njima će biti najteže.“ Sve do zadnjeg dana, Hrvatska će stajati kao stijena u Jadranskom moru – čvrsta i nepokolebljiva!

Tekst i fotografije: Korana Kućinac

TERENSKA NASTAVA

Domovinski rat na području Karlovca

U sklopu nastave povijesti osmi razredi su u petak 10. studenoga sudjelovali u jednodnevnoj terenskoj nastavi u Karlovcu i njegovoj okolini.

Dolaskom u grad Karlovac uputili smo se u Muzej Domovinskog rata Karlovac-Turanj. Pri dolasku u muzej poslušali smo kratko predavanje o Domovinskom ratu na području Karlovca. Nakon predavanja uputili smo se prema unutarnjoj izložbi. Muzej je napravljen na interaktivan način te je putem multimedije jednostavno i zanimljivo prikazan sadržaj. Vanjski dio muzeja ukrašava mali asortiman vojnih vozila i topova. U vojarni su izložena tri jedinstvena vojna vozila: Straško, Sokol i Sv. Juraj. Naši vodiči su nas odveli u Vatrogasni muzej. Nakon ukusnog ručka krenuli smo prema našoj zadnjoj destinaciji, slatkovodnom akvariju Aquatika.

Nakon dugog i napornog dana provedenog većinom na putu, puni dojmova i novih saznanja i informacija o Domovinskom ratu, u autobusu smo se opustili i uz pjesme putovali do Bizovca.

Doživljaje i iskustva s ove terenske nastave povezali smo kasnije i s nastavom hrvatskog jezika jer smo za lektiru čitali odličnu knjigu Trči! Ne čekaj me... koju je napisala Bojana Meandžija i koja govori upravo o događajima u Karlovcu i Turnju za vrijeme Domovinskog rata.

Tekst i fotografije: Korana Kućinac

TERENSKA NASTAVA

Zagreb, Zagreb... i dnevna doza klasike

23. travnja 2024. godine učenici sedmog i osmih razreda uputili su se na terensku nastavu u Zagreb te su (neki po drugi put) posjetili Koncertnu dvoranu Vatroslava Lisinskog.

Povodom Tjedna glazbe za mlade koji organizira Hrvatska glazbena mladež u suradnji sa Zagrebačkom filharmonijom i Koncertnom dvoranom Vatroslava Lisinskog kako bi mladu populaciju zainteresirala za umjetničku glazbu, nastavnici Vladimir Čošić i Dubravko Bartulac te razrednica 8. a razreda Klara Vuković uputili su se s učenicima u Lisinski na sat vremena nezaboravne glazbe Straussa, Bacha, Stravinskog i Ravela. Ugledni znanstvenik Miroslav Radman povezo je umjetnost, znanost i ekologiju govoreći o glazbi biljaka, pjevanju kitova i molekulama.

Dok smo čekali autobus, proveli smo slobodno vrijeme šecući po trgu te smo se nakon dugog puta iscrpljeni, ali kulturno obogaćeni, vratili kući.

Tekst i fotografije: Korana Kućinac

TERENSKA NASTAVA

Plitvička jezera

Dana 26. svibnja 2024. godine učenici sedmog i šestih razreda uputili su se sa svojim razrednicima na dvodnevnu terensku nastavu. Prvog dana obišli smo NP Plitvička jezera, naš najstariji i najljepši nacionalni park. U kratkom razgledavanju osjetili smo i vidjeli čari samo jednog djelića parka. Nakon noćenja u hotelu Topusko, s podnevnim zvonima zaputili smo se prema selu Čigoč, poznatom selu roda. Voditelj programa održao je predavanje o raznim vrstama roda i o životu stanovnika Posavine i Lonjskog polja kroz povijest. Puni dojmova i novih spoznaja, ali i pomalo razočarani što je vrijeme tako brzo prošlo, krenuli smo kući. Iako je svrha terenske nastave bila prvenstveno edukacija, nama je, naravno, najzabavnije bilo noćenje u hotelu i druženje do sitnih noćnih sati. Jedva čekamo novu školsku godinu i nove zajedničke pustolovine!

Fotografije i tekst: Katarina Brkić
Ostale fotografije: učenici 7. a razreda

KAMP 2024.

Povratak prirodi i sebi

Priroda je danas djeci prijeko potrebna – bez ekrana, Wi-Fija, virtualne stvarnosti. Ponekad je tako dobro i korisno isključiti se barem na jedan dan i vratiti tijelo na tvorničke postavke. One kojima nas je obdario naš Tvorac.

Kamp za 7. razred organiziran je u prekrasnom dvorištu crkve sv. Mateja u Bizovcu 17. – 18. svibnja 2024. g. Učenici 7. razreda stigli su u dvorište crkve oko 17 h. Sa sobom su ponijeli sve potrebne stvari za ova dva dana koja će provoditi u prirodi, na otvorenom, uz dežurstvo vjeroučitelja Slavena i vjeroučiteljice Marine. Kada su stigli, vjeroučitelji su ih upoznali s programom i sadržajem kampa. Nakon objašnjavanja pravila, učenici su se zaputili prema Pastoralnom centru u kojem su pronašli svoje šatore i madrace u kojima će spavati. Vjeroučitelj Slaven pokazao im je kako sastaviti šator i postaviti madrace unutar šatora. Učenici su tada ostavili svoje stvari u šatorima, obukli se u prikladniju odjeću i otišli na svetu misu koja je bila oko 19 h. Župnik im se na misi zahvalio na dolasku i zaželio dobru zabavu. Učenici su se nakon svete mise malo opustili i zaigrali nogomet u dvorištu crkve. Oko 20 h bila je poslužena večera, burek i jogurt. Nakon večere vjeroučiteljica im je predložila igru slijepog miša koju su igrali do kasno u noć. Jedno od dogovorenih pravila bilo je to da se u šatorima mora biti do 23 h. Ujutro su se učenici morali probuditi rano te su otišli na jutarnju misu koja je bila u 7.30. Nakon mise zajedno su doručkovali salame, sira, kruha i raznih namaza. Poslije doručka pa sve do ručka učenici su imali slobodno vrijeme za igru i druženje. Najviše im se sviđjelo igranje vodenih igara u skupinama nakon kojih su svi bili mokri. Za ručak je bila pizza. Poslije ukusnog ručka učenici su odmarali i igrali sportske igre u timovima. Oko 14 h došlo je i vrijeme da se šatori rastave i vrata na prvobitno mjesto, a u 15 h polako su se razišli svojim kućama.

Cilj ovog kampa bio je da se učenici zbliže i nauče kako je to surađivati u skupinama i da se bar na kratko smanji njihov boravak na telefonima, računalima i u zatvorenim prostorijama.

**Tekst: Ana Pajnić, 7. a
Fotografije: Marina Školka, vjeroučiteljica**

EDUKACIJA

Mario Fišer, profesor povijesti u Osnovnoj školi Bratoljuba Klaića, Bizovac i predstavnik Općine Bizovac sudjelovao je na edukaciji o holokaustu u Izraelu.

Dodijeljena mu je stipendija Ministarstva znanosti i obrazovanja za edukaciju o poučavanju o holokaustu u Yad Vashemu – svjetskom centru za sjećanje na holokaust u Jeruzalemu u državi Izrael u 2023. godini. Edukacija je održana od 20. do 27. lipnja 2023. godine.

Holokaust je naziv za sustavan progon i uništenje europskih Židova, koje su provodili nacistička Njemačka i njezini pomagači između 1933. i 1945. godine. Njemačka je provodila genocid - uništenje cijeloga naroda. Procjenjuje se da je do kraja Drugoga svjetskoga rata ubijeno oko šest milijuna Židova.

Od 200 polaznika iz cijele Hrvatske, odabrana su 24 stipendista, profesora i doktora, za koje je organiziran pripremni seminar, edukacija - Šoa akademije, održan je 3. lipnja 2023. godine u Židovskoj općini u Zagrebu.

U Yad Vashemu održana su brojna predavanja, prezentacije, sjećanja preživjelih sudionika holokausta i terenska nastava u Starom gradu u Jeruzalemu, Haifi i Cezareji.

Poučavanjem o holokaustu obogatio je svoje znanje koje će prenijeti učenicima u nastavi povijesti osmoga razreda. Nada se da će ubuduće i drugi učitelji u njegovoj školi (geografije, hrvatskoga jezika, engleskoga jezika, vjeroučitelji i drugi) prijaviti na slične edukacije o poučavanju o holokaustu.

KOMENTAR

Iz učeničkog kuta
piše Katarina Brkić

Škola bez mobitela

U drugom polugodištu stupio je na snagu novi Pravilnik o kućnom redu prema kojem je zabranjeno koristiti mobitele. Za većinu nas učenika to je bila šokantna stvar jer smo navikli pod odmorima zabavljati se na mobitelima. Igrali smo mnoštvo igrica, pričali s prijateljima iz drugih škola i međusobno se šalili.

Dok pišemo ovaj tekst prošlo je već dva mjeseca od te zabrane i možemo osjetiti promjene. Iako svi odrasli misle da je to bolje, nama se čini da nije baš tako. Ima više tuča i sukoba među učenicima, buka se povećala, neki se osjećaju još usamljenije nego prije. Ne možemo kontaktirati svoje roditelje, ako zaboravimo nešto što nam treba, nemamo kako doći do te stvari, ako nam se nešto loše dogodi i slično. Iako su pravila donesena, neki ih ne poštuju. Do sada nitko nije imao velikih problema, ali pojedinci su bili uhvaćeni i odšetalii uz manje posljedice, dok su po nečije zaplijenjene mobitele morali doći roditelji.

Svakog dana uočavamo se sa sve više nasilja po školi i sve manje mira. Učenici su postali sve nasiljniji i teško je uživati i u to malo odmora koji imamo.

KOMENTAR

Za mišljenje o zabrani mobitela u našoj školi pitali smo psihologinju Zvončicu Kučandu, pedagoginju Dinu Vidaković i učiteljicu engleskog jezika Mirtu Sudar.

Psihologinja:

Na inicijativu učitelja, roditelja i učenika ove škole, od drugog polugodišta ove školske godine uveli smo zabranu nošenja mobitela u školu i korištenja za vrijeme sata i odmora. Pravilo se usavršavalo duže vrijeme. I ranije je bilo zabranjeno koristiti mobitele tijekom školskog sata, no sada je uvedeno da se ne može koristiti za vrijeme odmora. Pravilo je prvobitno prošlo kao prijedlog na svim razinama, kao što je Vijeće učitelja, Vijeće učenika, Vijeće roditelja i na Školskom odboru. Nakon rasprave i prihvaćanja prijedloga pravila o zabrani mobitela u školi, unesen je u sve značajne dokumente. Zašto smo uveli pravilo? U srijedu 20. 12. 2023. u 17 h u našoj školi organizirali smo predavanje „Odrastanje djece u digitalnom svijetu“ doc. dr. sc. Marine Kotrlje Topić, znanstvenice s Instituta Ivo Pilar, o projektu Child-well – Dobrobit djeteta. Upoznali smo se s prednostima i opasnostima korištenja digitalnih uređaja u odnosu na dob, koje su posljedice prekomjernog korištenja ekrana i što roditelji mogu učiniti kako bi zaštitili svoju djecu. Tijekom radionice te čitanjem istraživanja zaključili smo da sve većom upotrebom mobitela djeca međusobno gube interakciju. Osnova pravila došla je iz istraživanja štetnosti mobitela - znamo da štetno djeluje na zdravlje, u smislu da su djeca sve manje motorički spretna, kao i na razvoj fine i grube motorike i pretilosti. Posljedice ipak nisu samo fizičke nego i mentalne, sve više djece ima specifičnih problema u učenju, emocionalnih problema i manjak razvijenosti emocionalnih vještina u skladu s dobi. Utječu i na kognitivni razvoj, na razvoj jezičnih sposobnosti, na razvoj inteligencije i na razvoj predčitalačkih vještina, pa i na socijalnoemocionalni razvoj odnosno nedostatak komunikacije licem u lice, deficit kontrole nad emocijama. Nakon razmatranja svih potencijalnih poteškoća koje mobitel može uzrokovati, odlučeno je uvesti zabranu mobitela u školi. Primijetili smo da se učenici više druže. Iako je malo bučnije, što je i prirodno za njihove godine. Globalno mislimo da je utjecaj bio pozitivan jer oni i dalje mogu biti na mobilnim uređajima u svoje slobodno vrijeme i preko vikenda, naravno koliko im roditelji dopuste.

Pedagoginja:

Naravno, slažem se sa psihologinjom. Ideja za uvođenje pravila nije nimalo naprasno izvršena, nego je to nešto što se kristaliziralo već neko vrijeme. Podatci iz drugih škola koje su prije nas uvele ovakve restrikcije pokazali su se jako korisnima. Nismo dobili informaciju da im se pravilo “obilo o glavu” odnosno da su se povećala neka druga nepoželjna ponašanja. Nama bučnost i komešanja nisu nepoželjna ponašanja, već su uobičajena ponašanja učenika, tako da je pohvalno da učenici komuniciraju i razmjenjuju informacije međusobno, a ako se dogode neke trzavice, da kroz razgovor nauče riješiti svoje skuobe. To se nastavlja na ono što je psihologinja rekla da im ta vještina nedostaje. Apsolutno podržavam zabranu mobitela s obzirom na to da se život ne odvija u ekranu, već svuda oko nas. Ako se osvrnem na vlastito odrastanje i školovanje, naravno, bilo je u nekom drugom vremenu, ali je bilo prekrasno. Osobno bi mi bilo žao da današnje generacije ne dožive djelić toga jer im je nos u ekranima i sadržajima, koji u nekim slučajevima nisu ni primjereni dobi. Proteklih nekoliko mjeseci iskustva nisu pokazali niti najmanji negativni, a pogotovo ne drastični, pomak. Normalno je, stoga, da nastavljamo s primjenom pravila. Svaka promjena zna biti teška, pogotovo ako se učenicima ne sviđa, no mislim da će s vremenom i pozitivnim učincima, učenici shvatiti da je ovo ipak bila ispravna odluka. Naravno, godine pred nama će pokazati u kojem smjeru će to ići, što i mi kao ustanova možemo napraviti da aktivnosti pod odmorima budu smislenije od trenutnih, no o tom potom.

Nastavnica Mirta Sudar:

Osobno, ja sam bila za zabranu mobitela i prije uvođenja pravila. Obustava mobitela za vrijeme školskog odmora bio je jedan od najboljih poteza ove škole jer se djeca više druže, razgovaraju, igraju... Dakle, ponašaju se kao što je uobičajeno za djecu njihova uzrasta. Promjene tijekom odmora su samo bile pozitivne. Kao razrednica 7.a već sam i prije pravila vidjela pomak na bolje, što se tiče njih. To je bio razredni dogovor koji je bio većinom ispoštovan, no u načelu je dobro prošlo.

KOMENTAR

Iz učeničkog kuta
piše Lea Šokman, 8.b

Učenici putnici

Negativne strane

- rano ustajanje
- uvjeti u autobusu: zagušljivost, buka
- ponašanje učenika

Pozitivne strane

- društvo
- navika ranog buđenja
- navika putovanja
- točnost

Vožnja autobusom je nešto što ću uvijek pamtiti. Odlazak u školu ili odlazak kući uvijek bude zabavan i uvijek se pušta glazba, družimo se, sklapamo neka nova prijateljstva i jednostavno daje neku čar odlasku u školu.

No nije uvijek tako dobro, glazba i smijeh su uvijek prisutni, no u autobusu zna biti jako zagušljivo, uvijek se nađu neki učenici koji ne daju mira drugim učenicima te stvaraju buku, ali nekako pronađemo sklad. Uz svu tu zabavu i smijeh, dolazi i odgovornost i točnost; primjerice „domaći“ (Bizovčani) mogu doći minutu prije osam, dok neki putnici čekaju u školi 45 minuta do prvog zvona za početak nastave. Budući da autobus dolazi po nas u točno određeno vrijeme i ne čeka nikoga, moramo odrediti koliko vremena trebamo za određenu jutarnju aktivnost i pritom ne zakasnuti.

S druge strane, rano ustajanje, točnost i odgovornost ulaze nam u naviku te kada krenemo u srednju školu bit će nam puno lakše.

Mnogi „domaći“ govore kako je njima bolje, žale nas putnike. Mislim da biti putnik puno bolje zvuči kad shvatimo da bolje poznajemo našu Općinu i sela, imamo veći krug prijatelja, više iskustva i više uspomena kojih ćemo se uvijek sjećati, i lijepih i onih manje lijepih.

INTERVJU S POVODOM

***„Vodio sam se vjerom u ljude, slobodom i povjerenjem...
Mislim da smo u tome obostrano uspjeli.“***

Većini učenika najsretniji dan je posljednji dan škole prije ljetnih praznika, još kada su sve ocjene pozitivne, sreća je još veća.

Ipak, ovog posljednjeg tjedna nastave na hodnicima se mogao osjetiti i tračak tuge zbog rasanaka, kako među učenicima tako i među djelatnicima. Rastaju se osmaši, ali se rastajemo i od dugogodišnjih zaposlenika naše škole: ravnatelja Ante Lovrinčevića te učiteljice razredne nastave Hilde Čapo koji odlaze u zasluženu mirovinu zadnjim danom školske godine.

Od srca im želimo zdravlje, sreću i još puno dobrih godina te da umirovljeničke dane provedu na najbolji mogući način.

Odlazak u mirovinu bio je povod za razgovor s dugogodišnjim ravnateljem OŠ Bratoljuba Klaića gospodinom Antom Lovrinčevićem.

1. Koliko ste godina ravnatelj naše škole i možete li nam reći što radi ravnatelj?

Ravnatelj sam nepune 34 godine. Posao ravnatelja je definiran Zakonom o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi i statutom škole u kojoj ravnatelj radi. Organizira rad škole, vodi, rukovodi, surađuje sa zaposlenicima i društvenom sredinom u realizaciji svih aktivnosti zacrtanih planovima i programima.

2. Što Vas je potaknulo da postanete ravnatelj i jeste li uspjeli ostvariti sve svoje ideje?

Oduvijek sam bio društveno aktivan, član i voditelj raznih organizacija. Pronašao sam se u tome poslu i prepoznali su me. Hvala na ukazanom povjerenju, a o mojim rezultatima neka ocjenu daju drugi zaposlenici školskog sustava i društvena javnost.

3. Koji su Vam bili najveći profesionalni izazovi s kojima ste se suočili tijekom karijere?

Uspostaviti suradnju s kolegicama, kolegama, zaposlenicima škole, učenicima, roditeljima i nadređenima kako bih ostvario svoje poslanje. Svoj rad zasnivao sam na timskom i partnerskom odnosu s poslovnim subjektima.

4. Na što ste najponosniji u svom radu kao ravnatelj naše škole?

Ponosim se ostvarenjem svih izazova koji su se našli ispred mene, bez prepotentnosti. Uz to, najveće postignuće koje bih istaknuo jest knjiga „Spomenica Osnovne škole Bratoljuba Klaića” – vrijedno djelo koje detaljno istražuje povijest školstva u Bizovcu i okolici. Zajedno s kolegom Josipom Matijevićem koristio sam razne izvore kako bismo dali pregled povijesti škola od 1852. godine do danas. Kroz ovo istraživanje uspjeli smo obraditi široku problematiku i razvoja školstva u Hrvatskoj. Posebno je važno što ova knjiga donosi nove spoznaje o lokalnoj povijesti i može poslužiti kao osnova za daljnja istraživanja. Kvalitetno je napravljena i preporučujem je svima koji žele bolje razumjeti povijest školstva u Slavoniji i Hrvatskoj.

INTERVJU S POVODOM

5. Koje razdoblje tijekom karijere smatrate najtežim?

Ratno i poratno razdoblje. Nastava se organizirala i izvodila dislocirano... po podrumima, društvenim i privatnim prostorima. U kriznim vremenima slali smo učenike i u inozemstvo.

6. Koliko su se škola, kao ustanova, i učenici promijenili tijekom Vaših mandata?

Svako vrijeme je za sebe. Škola je živi organizam i živi život paralelno s društvom i promjenama u društvu.

7. Kada je bilo lakše raditi: danas ili prije 20 godina?

Svako vrijeme nosi svoje izazove. Živimo u vremenu brzih promjena. Rijetko se ponavlja ista školska godina, kroz planove i programe, školski kurikulum i razvojni plan škole. Štošta se mijenjalo učenicima i učiteljima kroz nastavne predmete, ocjenjivanje i odnos prema roditeljima.

Pjesma kaže: „Drugo vrijeme, ista sudbina”.

8. Koje su najvažnije promjene koje ste uveli otkada ste postali ravnatelj?

Partnerski odnos s roditeljima, timski rad, međusobno poštivanje, povjerenje, uvažavanje i stvaranje preduvjeta za rad u školi. Suradnja s društvenom okolinom, osnivačem OBŽ-om, lokalnom samoupravom, Općinom Bizovac, i tehnička opremljenost škole.

9. Često smo slušali priče u kojima se djeci uvijek prijetilo da će “ići na razgovor kod ravnatelja” ako su neposlušna. Koliko često dolaze učenici kod Vas na razgovor, ima li tu kakvih promjena tijekom svih ovih godina?

U principu, ravnatelju dolaze odlični učenici. Učenici koji predstavljaju školu na susretima i natjecanjima te, nažalost, oni koji svojim ponašanjem i rezultatima rada nisu primjer drugima. Sretan sam što je ovih drugih bilo malo.

10. Posao ravnatelja sigurno je težak i naporan, no možete li se prisjetiti nekih lijepih trenutaka koji će Vam ostati u sjećanju?

Puno ih je... Bez lažne skromnosti, odlična suradnja sa zaposlenicima, osnivačem OBŽ-om, lokalnom samoupravom, društvenim, sportskim i kulturnim organizacijama. Odlični rezultati nakon zapošljavanja kolegica i kolega, škola bez afera i problema, a s obzirom na to da sam gotovo sve zaposlenike koji u školi trenutno rade birao ja, s ponosom mogu reći da nisam *falio*. Sreća i zadovoljstvo. Bogu hvala!

11. Jeste li imali uzora tijekom Vaše karijere, možda nekog bivšeg ravnatelja, profesora...?

Nisam. Vodio sam se samim sobom osobno i sazrijevajući predanim radom u i s kolektivom, društvom i zajednicom.

12. Jeste li zadovoljni izgledom škole i postoji li neki plan koji niste stigli izvršiti?

Teško mi je govoriti o našem/svom radu. Naš/moj rad mogu i trebaju ocjenjivati oni kojih se to dotiče. Ja sam, osobno, zadovoljan.

Najveće postignuće - knjiga „Spomenica Osnovne škole Bratoljuba Klaića”

13. Koliko je škola imala učenika kada ste počeli raditi i koliko se taj broj mijenjao tijekom godina?

Mojim dolaskom 1991. godine, kada su u sastavu škole bili i učenici iz Ladimirevaca, bilo je oko 900 učenika. Njihovim izdvajanjem 1994. godine, naša je škola imala nepunih 600 učenika. Danas školu pohađa 250 učenika. Brojke kazuju sve, a na meni/nama nije komentirati razloge, osim što sa žaljenjem konstatiram.

INTERVJU S POVODOM

14. Što biste rekli svom mlađem sebi sada kada ste puni životnog iskustva?

Bez obzira na to tko došao, vjerujem ljudima i ne sumnjam u mladost i ambicioznost koju moraš imati. Ili jesi ili nisi za to radno mjesto... nema druge.

15. Koja je najvažnija lekcija koju ste naučili u radu s ljudima?

Vodio sam se vjerom u ljude, slobodom i povjerenjem. Veća sloboda, veća odgovornost. Mislim da smo u tome obostrano uspjeli, uostalom pitajte ljude. :)

16. Osim na dug staž ravnatelja škole, na što ste još ponosni?

Osobno na obitelj, sve brojniju porodicu. Sretan sam, ponosan i Bogu zahvalan.

17. Što biste radili da niste nikada postali ravnatelj?

Po zvanju sam profesor što znači da bih radio s učenicima. Završio sam Pedagoški fakultet. Moja želja bila je elektrotehnika, ali se, zbog nekih pogrešaka pri upisu, sudbina time poigrala. Ne žalim, očito da je On imao drugi plan sa mnom. Ja sam danas zadovoljan.

18. Što biste poručili budućem/budućoj ravnatelju/ravnateljici?

Ostvarenje dobrih međusobnih odnosa, timski rad, suradnju i ambicioznost.

19. Otkud tolika ljubav prema Hajduku?!

Za Hajduk se ne navija, za Hajduk se živi, a to je u genima. Tuđi čovik nikad neće znati što to veže dalmatinske ljude.

20. Možete li nam odati neke hobije ili interese? Čuli smo da volite i vozite motore?!

Da, to me prati od mladosti. Član sam HD Riders Pannonia kluba. U mladosti vjetar u kosi, a danas vjetar u bradi. Druženje s ljudima i prirodom, uživanje u životu i svemu lijepom što ti život pruža.

21. Sada kada odlazite u zasluženu mirovinu, što će Vam najviše nedostajati?

Jutarnji susret s tetama čistačicama, kuharicom, majstorima. Jutarnji brifing uz kavicu s pedagoškom službom, tajnicom i računovotkinjom. Učenički žamor, kolegice i kolege. To je za mene pozitivno ozračje u školi koje sam doživljavao.

novinari: Katarina Brkić i Josip Mađar
Fotografije: Ante Lovrinčević (privatna arhiva)

Život na dva kotača - Harley Davidson Sportster (uvezen iz Kalifornije)

Poljudska ljepotica - Za Hajduk se ne navija, za Hajduk se živi

Iza Vas ostat će neizbrisivi trag jer smo zajedno godinama dijelili mnoge uspjehe, radosti, savjete, proslave, priredbe, ponekad i tuge. Sve je to dio Vaše ostavštine nama, ali i generacijama budućih učenika. S ponosom na Vaš rad i sve zasluge u održavanju visoke razine osnovnog obrazovanja u našoj Općini i sa zahvalnošću na predanom vodstvu i brizi, pozdravljamo Vas. Znamo da ćete ostati uvijek uz nas i pratiti iz bliskog susjedstva sve naše buduće aktivnosti.

U ime svih zaposlenika,

Tajana Domanovac, prof. hrv. jezika

INTERVJU S POVODOM

„Rad s ljudima je nešto što sam izabrala. Teško je, ali definitivno vrijedi.”

Razgovarala: Katarina Brkić

Predstavljamo vam Dinu Vidaković, našu novu pedagoginju, koja je s početkom ove školske godine preuzela zaduženja stručne suradnice zamijenivši Vesnu Žulj. Srdačna, kad treba i stroga, pristupačna i uvijek spremna na razgovor, i o ozbiljnim i neugodnim temama, ali i o stvarima koje nas zanimaju.

Možete li nam ukratko reći nešto o sebi?

Kao što već znate, ja sam Dina Vidaković, inače sam iz Novaka Bizovačkih, a trenutno živim u Osijeku. Završila sam studij Povijesti i pedagogije na Filozofskom fakultetu, a odnedavno sam i stručna suradnica, pedagoginja u Bizovcu.

Kakav je bio osjećaj vratiti se u školu koju ste i sami pohađali?

Iskreno – čudan, posve nadrealno iskustvo s obzirom na to da sam osnovnu školu završila prije dvadeset godina i da sam se vratila na mjesto iz kojeg sam potekla, a sad radim s ljudima koji su mi u posljednjem kontaktu bili nastavnici ili zaposlenici škole, a sad ih iz neke druge perspektive zovem kolegama. Uz Bizovac i ovu školu vežem samo najljepše uspomene. Meni je stvarno bilo lijepo u školi, tako da zapravo zatvaram puni krug i sad imam priliku sve što sam ja doživjela vratiti istom mjerom novim generacijama koje dolaze.

Kako i zašto ste se odlučili za karijeru u obrazovanju?

Nisam ni ciljala na karijeru u obrazovanju. Ono što sam brzo shvatila u srednjoj školi jest da volim i želim na neki način raditi s ljudima. Nekako se u trećem razredu srednje iskristaliziralo što bi to moglo biti. Od osnovne škole voljela sam povijest, što je zapravo moj prvi izbor studija. Kad sam se odlučila da će to biti Osijek, studij je bio dvopredmetni, a pedagogija mi se činila kao najbolji izbor, iako nisam znala što sve pedagog radi u školi. Zapravo mi je vizija tog posla bila rad s djecom, komunikacija... Sve mi je to bilo privlačno i odlučila sam se na studij. Na studiju sam shvatila da sam definitivno pogodila izbor svog budućeg zanimanja i 10 godina od mog studija smatram da nisam pogriješila.

Jeste li radili negdje prije nego što ste došli k nama?

Jesam, diplomirala sam 2013. godine, od tad je prošlo već 10 godina tijekom kojih sam bezuspješno tražila posao, radila na raznim radnim mjestima u osnovnim i srednjim školama, što povijest što pedagogiju, radila sam i u jednoj školi kao pomoćnik u nastavi, čak i kao učiteljica, defektolog u jednoj posebnoj odgojno-obrazovnoj skupini i radila sam i u struci van obrazovanja. Stvarno sam prošla kroz mnoga radna mjesta, stekla puno različitih iskustava u komunikaciji i suradnji s ljudima. Napokon sam sjela u stolicu svog stalnog radnog mjesta.

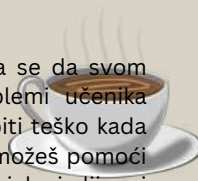
Razlikuju li se škole u kojima ste radili po ponašanju učenika ili pravilima?

Nema nekakvih posebnih razlika, radila sam i u seoskim i u gradskim školama. Naravno, razlika između srednje i osnovne škole je očita; to su već tinejdžeri i mlade osobe koje imaju svoje preokupacije. U pravilu, sve vas muče isti problemi, svi se još uvijek nalazite, još se tražite, upali u pubertet i divljaju emocije i mi smo tu da ih manevriramo. Osim toga, ne mogu reći da je bilo velikih razlika. Moram priznati da sam se na počecima svog rada u školi susretala sa zahtjevnijim situacijama. Smatram da danas nije više tako, sada imamo mirnije generacije po tom pitanju.

Je li Vaš posao ponekad težak?

Da, najviše emotivno, jer sam osoba koja se da svom poslu i često me neke situacije i problemi učenika pogađaju i voljela bih ih riješiti, a to zna biti teško kada imaš osjećaj da su ti ruke vezane i da ne možeš pomoći onako kako bi htio. Posao nije fizički težak, jako je lijep, i po okruženju i vremenski, ali je emotivno možda iscrpljujući, daješ se puno, ali ako se to ne vrati, osjetiš određeno razočarenje.

Možete li nam opisati jedan Vaš uobičajen radni dan?

Posao pedagoga je vrlo dinamičan, ima perioda koji su aktivniji pa se baviš više nekim stvarima s učenicima, nekad i s više dokumentacije. U principu nema jednog uobičajenog dana kod pedagoga, jer kad radiš s ljudima, posebno djecom, onda se dogodi i nešto nepredvidivo, bez obzira na planiranje. Najveći dio mog posla otpada na učenike, posao pedagoga je posao jednog općeg suradnika u odgoju i obrazovanju, i pokriva sve, od upisa i testiranja prvašića i budućih učenika do planiranja i programiranja nastave i potpore učenicima i učiteljima.

Što vas u Vašem poslu najviše veseli?

Učenici i razgovori s njima u smislu konstruktivnih besciljnih razgovora, a ne kad učenik dolazi pedagogu po „kaznu”, nego kad dođu pozdraviti, reći kakav je njihov dan i da saznam nešto što je puno šire od njihovog školskog života. Najbolji dio posla je kada dođe testiranje prvašića, kad dolaze novi, budućučenici koji tek otkrivaju školu i sve im je novo.

Je li teže razgovarati s učenicima ili s učiteljima, ili pak s roditeljima?

Za to pitanje ne postoji konkretan odgovor, svaki dan se mijenja. Svaki je razgovor za sebe vrlo individualan i tako mu se mora pristupiti. Mislim da je dobar sugovornik onaj koji razumije tko mu je sa suprotne strane i da se tako postavi, znači ima dana kad je teško razgovarati s roditeljima ako su puni emocija i nisu voljni razgovarati, i naravno, ima i dana kad je teško raditi s učenikom koji dođe uplakan. Mislim da se sve te prepreke lako prelaze, ako razmišljam tko mi je preko puta i da imam krajnji cilj na pameti.

Jeste li ikad požalili izbor zanimanja?

Samo u trenucima kada sam tražila posao, inače ne. Posao je jako lijep, nudi ti mogućnost da svoje talente pokažeš na različite načine, naravno ako želiš, posao također ostavlja i vremena da se, izvan škole, možeš baviti stvarima kojima želiš. Kao što sam rekla, rad s ljudima je nešto što sam ciljala, težak posao jest, ali definitivno vrijedi.

Kakva ste bili učenca?

Bila sam odlična učenica na svim razinama obrazovanja koja je naginjala društvenim predmetima kao što je povijest. Bila sam uporna i shvatila sam da ću samo svojim radom i zalaganjem upisati dobru srednju školu i naposljetku upisati željeni fakultet. Nisam htjela ovisiti o broju bodova drugih učenika, tako da sam se zato i trudila.

Koji Vam je bio najdraži predmet u školi?

Povijest mi je bila najdraži predmet. Jako me privlače te teme, uz to i geografija. Više zbog karte jer volim istraživati i gledati zemlje svijeta, nekakva reljefna obilježja... Pa čak i igrati igrice u kojima pogađam zemlje i gradove.

I biologiju sam jako voljela, većinom kada smo učili o čovjeku. U tome sam uživala, općenito u svim društvenim predmetima, prirodni predmeti kao kemija i fizika nisu mi nikad bili jača strana.

Što ste htjeli biti kad ste bili mali?

Kao mala sam htjela raditi puno poslova, naravno sve je bilo kroz igru. Malo učiteljica pa kuharica, pjevačica... Ali ono što pamtim je da sam plesala po kući glumeći balerinu. Htjela sam biti balerina, za što niti sam imala talent niti izgled. Dobro je možda što nisam jer je to zanimanje s puno odricanja i fizičke spreme koju ja nemam, no, eto, mala Dina je htjela biti balerina.

Rock ili pop?

Pop-rock, ako baš moram izabrati, naginjem više rocku, više mi se sviđaju vokali i tekstovi. Iako moram priznati da ima zabave i u popu.

Neki posebni podžanr rocka koji vam se sviđa?

Indie rock.

Koja Vas pjesma motivira ili je motivirala kroz život?

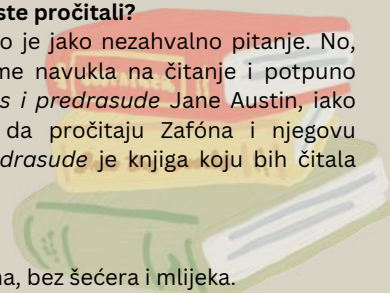
U jednom periodu života pjesma The Killersa Be still mi je bila sve.

Knjiga ili film?

Ako moram birati između knjige i filma, knjiga, definitivno.

Koja je najbolja knjiga koju ste pročitali?

Kao netko tko voli knjige, to je jako nezahvalno pitanje. No, razmišljajući o knjizi koja me navukla na čitanje i potpuno opčinila, to je roman *Ponos i predrasude* Jane Austina, iako bih svakome preporučila da pročitaju Zafóna i njegovu tetralogiju. Ali *Ponos i predrasude* je knjiga koju bih čitala iznova.

Kava ili čaj?

Kava, domaća iz džezve. Crna, bez šećera i mlijeka.

Tragedija ili komedija?

Komedija, život je dosta ozbiljan pa je bolja komedija.

Povijest ili pedagogija?

To je baš prefrigano pitanje, no neka bude u poslovnom svijetu pedagogija, a u privatnom povijest.

Poruka ili poziv?

Pa mi smo generacija koja naginje porukama, tako da – poruka kad nije bitno, poziv kad je bitno.

Ljeto ili zima?

Ljeto, no ne ova ekstremna, nego kao što su bila ljeta prije.

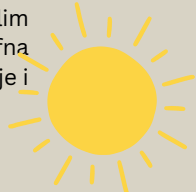
Pas ili mačka?

Pas, alergična sam na mačke. Volim oba svoja psa, Lili i Zubu.

Biste li radije živjeli zauvijek ili da vas se sjećaju zauvijek?

Definitivno ne bih htjela živjeti zauvijek, smisao života je da je život ograničen i da ga živimo punim plućima, ako mogu birati, mislim da je bolje da ostavim nešto pozitivno u nasljedstvo.

Hvala Vam na vašem vremenu i odgovorima.

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

Ovaj broj Žubora posvetili smo svim onim aktivnostima u kojima uživamo u slobodno vrijeme, ali i inače. Netko voli slušati pjesme, netko svira neki instrument i tako uživa u glazbi, netko crta ili se bavi nekim drugim umjetničkim radom, drugi vole provoditi vrijeme uz igrice... Razne su aktivnosti kojima možemo ispuniti svoje vrijeme. Istražili smo čime se bave naši učenici, kakvu glazbu slušaju, a možda vas neki od njih inspiriraju da se i vi pronađete u nekoj aktivnosti.

Čarobni dio mene

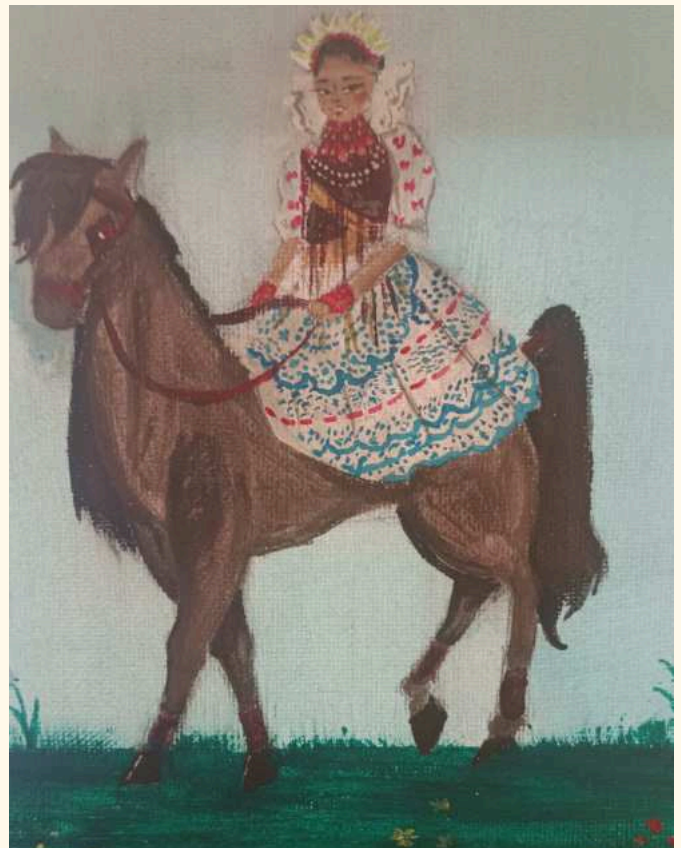
Kao jedna kreativna osoba smatram tu kreativnost Božjim darom. Kreativnost nije samo dar, već i trud, želja, odricanje i puno vremena.

Kreativnost započinje motivacijom i željom da pokušamo nešto novo, možda ne uspijemo iz prve, ali vrijedi pokušavati i truditi se. Kreativnost možemo iskazati na razne načine: slikarstvo, kiparstvo, uređenje prostora, pravljenje frizura, dizajniranje odjeće... svatko će pronaći svoju inspiraciju u drugačijim područjima izražavanja, samo treba probati, pronaći nešto što nam ide i nastaviti s tim.

Na primjer, svoju kreativnost izražavam slikarstvom i dizajniranjem odjeće, a netko drugi će je izraziti u kiparstvu. Mnogi odustanu jer nemaju vremena dovršiti i to je jako žalosno, toliko kreativnih ljudi, a tako malo vremena...

Najvažnije od svega jest tu kreativnost cijeniti i koristiti je u dobrom (pozitivnom) smislu, trebali bismo pokazati ljudima da biti kreativan zna ponekad biti teško i naporno, ali i lijepo i inspirativno, stvarajući nešto novo, kreativnost je, jednostavno rečeno, čarobni dio mene.

Lea Šokman

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

Utjecaj glazbe na mlade

Univerzalan jezik, alat zajedništva i svi za jednog, jedan za sve. Glazba je kulturni fenomen koji drži sve generacije u šaci. U 40 000 godina prolazila je razne promjene i načine slušanja. Od jednostavnih instrumenata poput frula od kosti u samim počecima do velikih instrumenata koje imamo danas. Sve je krenulo izumom fonografa 1877. kada su instrumentalne i vokalno-instrumentalne skladbe bile dostupnije, no i dalje jedino je crème de la crème društva imao novaca i vremena za glazbu. Na koncu 19. stoljeća u SAD-u postojala su labava autorska prava. Centar glazbe je bio New York i nove vrste glazbe počinju se pojavljivati na sceni. U 1920-ima zbog postignuća i napretka u tehnologiji, omogućena je daljnja komercijalizacija glazbe. Labavi zakoni su zbog pritiska morali postati striktniji. Krajem 20-ih prodaja radija došla je do golemih 842 milijuna. Daljnij uspon se događa izumom jazza i bluesa, električnih gitara i kazetofona. Prve histerije oko glazbenika zbile su se oko Elvise Presleya i Beatlesa pojavom rock'n'rolla i R&B. Njihovo granjanje u 60-ima omogućilo je nastanak soula, folk rocka i beach glazbe. Jedan od poznatih glazbenika tog vremena bio je Jimi Hendrix, jedan od najboljih gitarista do dana današnjeg. Političke turbulencije 70-ih donijele su punk – glazba pomiješana s ideologijom i nastanak nove subkulture. Nastao je u Ujedinjenom Kraljevstvu pojavom kontroverznog benda Sex Pistols. Naravno, punk nije jedina stvar koja se slušala. Glam rock i disko postaje popularan. Kičasti kostimi i šminka su obilježili ove godine. David Bowie je bio jedan od značajnijih glazbenika i inspiracija mnogima. 80-e se više okreću hip-hopu. Razvoj stila iz uskih traperica prelazi na široke hlače i majice. Razvija se kasnije u takozvani gangsta rap i 90-e brzo dolaze. Zlatne godine hip-hopa s glazbenicima kao što su 2pac, Ice Cube, Eazy-E, Snoop Dogg, Notorious B.I.G. Razvoj grunge glazbe predvodi bend Nirvana, a nastaje i teen pop. Velike pop zvijezde dolaze na scenu kao što su Prince i Michael Jackson. Rođenje streaminga se dogodilo u 2000-im i 2010-ima su donijele i ono što je i trenutno najpopularniji žanr, pop. Britney Spears, Christina Aguilera, Gwen Stefani, Beyoncé, Destiny's Child... S raznim svađama raste popularnost pojedinih zvijezda. Rock je ostao prisutan u bendovima kao što su Nickelback, Linkin Park i Green Day.

A gdje smo mi? Gdje je naša glazba u tom svemu? U prošlosti smo imali odličnih glazbenika u svakom od žanrova, kao što su Azra, Električni orgazam, Time, Bijelo dugme, Crvena jabuka, Josipa Lisac, Haustor, Riblja Čorba, Đorđe Balašević... Gdje smo sad? Sredinom 2010-ih popularna glazba postaje većinom rap i cajke. Naziv domaća glazba postaje hrvatskoj mladeži sinonim za regionalnu glazbu. Ponajviše srpsku. S glazbenicima kao što su Rasta, Jala Brat i Buba Coreli, Jelena Karleuša, Mc Stojan i youtuberska glazba koju su radili Janko i Baka Prase... Glazba koja je ponajviše o drogama, prostituciji i često zadržava vulgarnu i primitivnu formu jezika. Pitanje se postavlja: Je li ovo dobra glazba za nas? Pogotovo za mlade? Starogrčka hipoteza o katarzi tvrdi da će izražavanje agresivnih emocija kasnije smanjiti agresivno ponašanje, no Journal of Personality and Social Psychology pokazuje suprotno. Istraživanje Iowa State University i Texas department of Human Services pokazuje da duga izloženost nasilnim stihovima potiče na naslje kasnije u životu. Istraživanje je činilo 500 sudenata koji su slušali eksplicitno nasilne stihove, kasnije su se ponašali agresivnije.

Kakve mi ljude onda stvaramo? Naravno, ne slušaju svi isto ali, popularno je. Znači da velik broj ipak sluša takvu glazbu. Postupno snižavanje kvocijenta inteligencije po generaciji pridonosi ovom problemu. Kratko pamćenje i nerazmišljanje kao i strah od učenja koji je usađen u djecu od malena. Zašto si to dopuštamo? Prvi put je kvocijent inteligencije pao pojavom tehnologije i agresivne glazbe, čega, da vas podsjetim, sada imamo napretek. Takva je realnost za mnoge mlade na internacionalnom nivou. Djeca i mladi su bombardirani kratkim videima i pjesmama bez poruke koje im hrane dopamin, što im prži njihove dopaminske receptore. No nije sve toliko crno. Sve više mladih sluša starije pjesme, i pjesme koje pozitivno utječu na njih. Mnogi mladi ponovo kupuju ploče, cd-ove i kasete i otkrivaju novu vrstu glazbe. Mnogi sub-žanrovi koje su prije bili zaboravljeni, oživjeli su internetom.

Tekst: Katarina Brkić

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

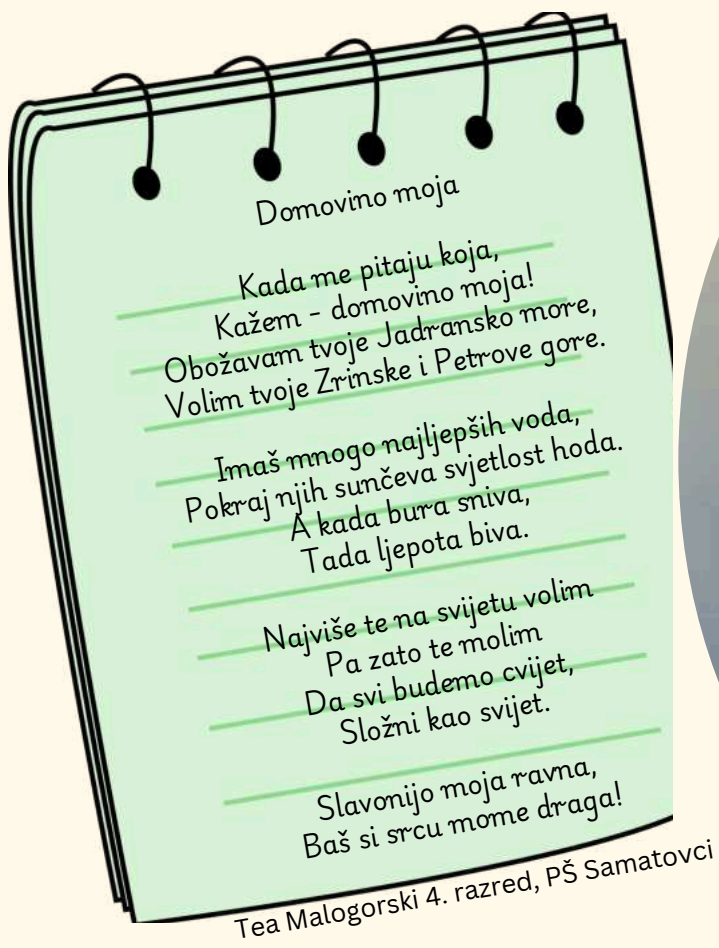
Zašto sve manje djece želi naučiti svirati tamburu?

U novije vrijeme tambure i drugi tradicijski instrumenti sve su rjeđi odabir kod djece. Ove nove generacije puno su manje zainteresirane za sviranje tambure. Ako se ovako nastavi, naša povijest i tradicija bi mogla otići u zaborav.

Današnja generacija sluša glazbu koja je u „trendu“, a ostala je glazba više-manje zanemarena. Ne postoji više puno interesa da se nauči svirati bilo koji instrument. Prije su škole imale cijele orkestre, a danas možda dvoje ili troje glazbenika, a desetak tambura u ormarima samo skupljaju prašinu. Ovo bi također moglo jako utjecati na KUD-ove, jer ako nema tamburaša, tko će svirati kola i pjesme? Samo će ostati starija generacija, a nakon njih?

Ako se ovo stanje nastavi, naša bogata kultura i povijest mogla bi nestati. Učenike bi trebalo motivirati da nauče što više o tamburi. Dosta učenika ne razumije da je tamburu dosta lako naučiti. Naravno, to može ovisiti o vrsti tambure koja se svira; na primjer, od tamburaša koji svira primu (najmanji tamburaški instrument) očekivano je da može svirati brzo ali i kvalitetno, dok se od onih koji sviraju berdu ili čelo (bas, tamburaški instrument) očekuje da mogu upotpuniti sviranje prime ili brača koji daju melodiju. Jedan veliki problem danas je što se note za mnoga kola ili pjesme ne mogu pronaći na internetu, pa se mora naučiti svirati slušanjem što, govoreći iz iskustva, nije lagano. Možemo zaključiti, danas je premalo učenika inspirirano za sviranje tambure ili bilo kojeg instrumenta, trebali bi dobiti malo više poticaja iz svoje zajednice i škole, makar da probaju. Glazbom će si uljepšati život, a ako se budu dosta trudili, uspjeh sigurno neće izostati.

Matej Bošnjak, 8.a

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

Naši glazbenjaci, jednog dana možda članovi benda ili orkestra...?!

Jana Glavašić:

Sviram gitaru oko godinu dana. Idem u glazbenu školu, a za ovaj instrument sam se odlučila tako što sam htjela svirati neki instrument i onda sam se odlučila za gitaru.

Josip Bišćan:

Sviram harmoniku, već oko godinu dana. Ne idem u glazbenu školu, a harmoniku sam dobio za rođendan.

Klara Mihaljić:

Ja sviram flautu. Tri godine idem u glazbenu školu u Valpovu, a za flautu sam se odlučila jer mi se sviđa izgled i kako zvuči.

Isabella Liu:

Sviram violinu oko 7, 8 godina. Idem u glazbenu školu u Valpovu. Volim svirati violinu jer mi je jako zanimljiva.

Iva Drašković:

Sviram glasovir. Pohađam Glazbenu školu Matije Petra Katančića u Valpovu već tri godine. Za glasovir sam se odlučila jer sam vidjela sestru kako svira i to mi je bilo jako zanimljivo.

Matej Bošnjak:

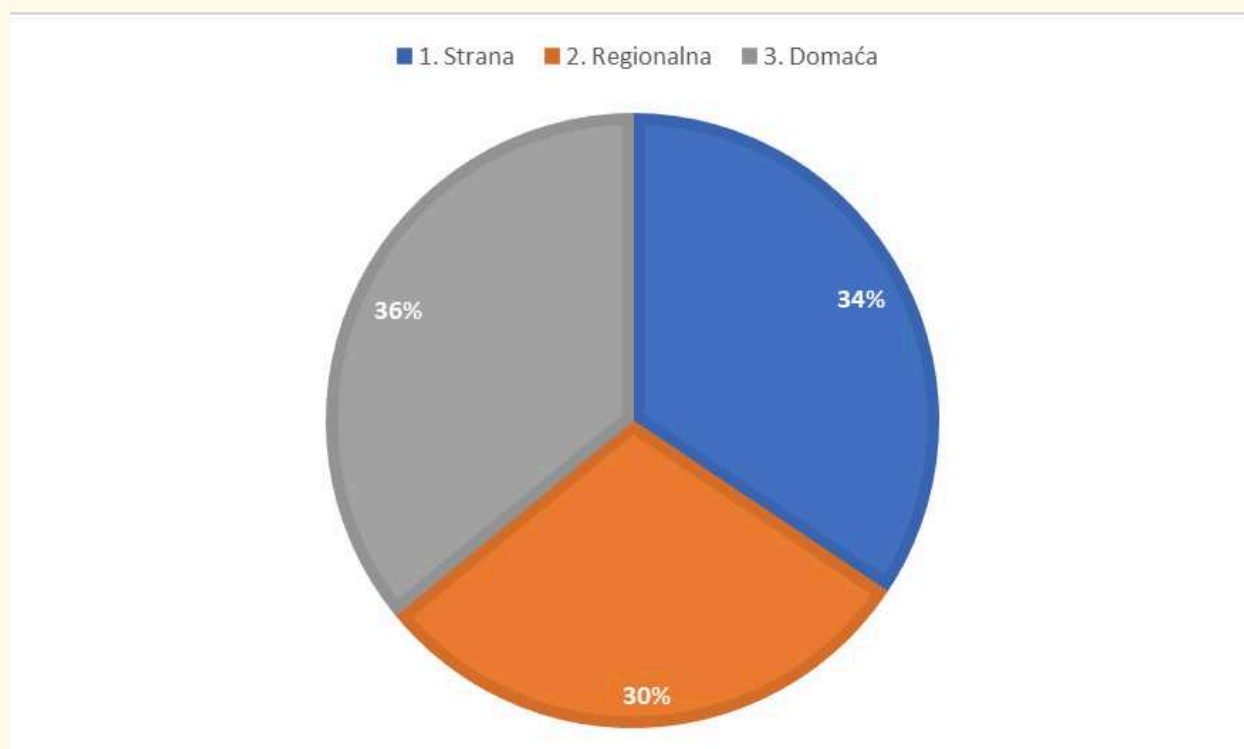
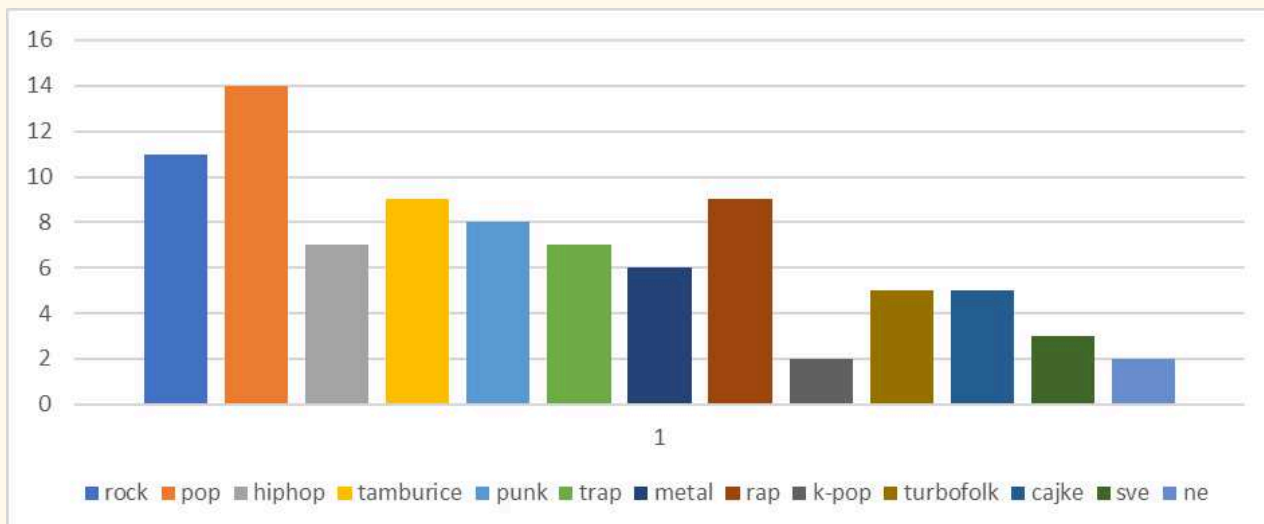
Sviram bisernicu tri godine, u glazbenu školu ne idem. Uz podršku i poticaj nastavnika Čošića odlučio sam se za sviranje tamburice.

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

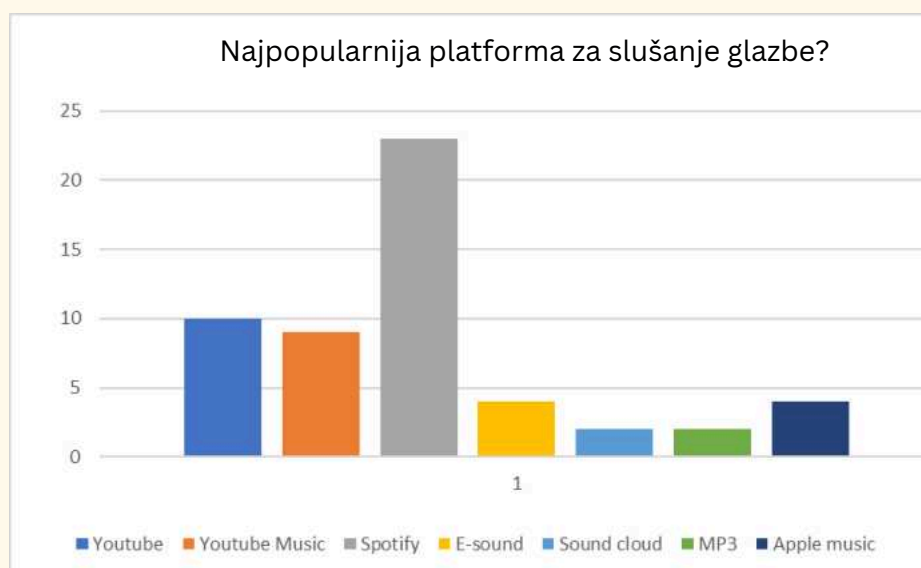
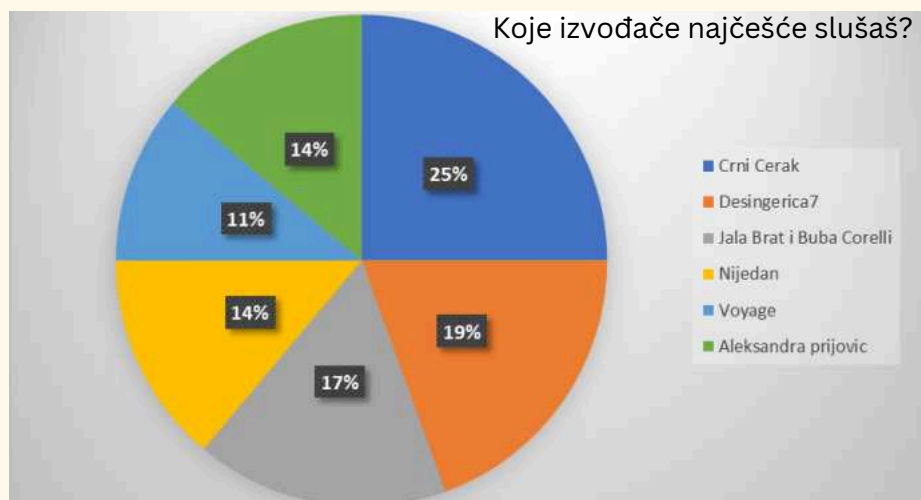
O ukusima se (ne) raspravlja

Tijekom dva tjedna naša mala skupina novinara provela je anketu o popularnoj glazbi u našoj školi. Uz pomoć učenika viših razreda, od petog do osmog, skupili smo zanimljive podatke.

Slušaš li više stranu, regionalnu ili domaću glazbu?

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

Kao što vidimo iz rezultata ove ankete, glazbeni ukus naših učenika pretežno se svodi na balkanski trap. Većina učenika sluša glazbenike poput Desingerice ili Aleksandre Prijović. Nekima se možda ni ne sviđaju, ali kako bi upali u društvo svojih vršnjaka, počinju ih slušati.

Postoji i manjina koja uživa u dobrom starom rock'n'rollu, tako da... ima nade za nas.

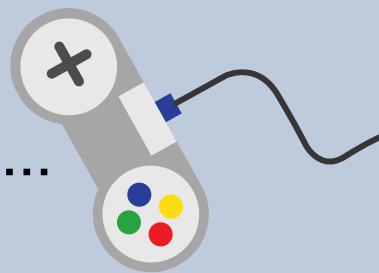
Najpopularnija platforma preko koje slušaju svoje glazbene idole je Spotify.

Komentari odraslih i osoba koje misle da su zrelije, uglavnom su negativni, no i u prošlosti stariji su krivili mlađe osobe za kolaps civilizacije i propast manira.

novinarska skupina

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

Iskusan igrač videoigara savjetuje...

Igrice za konzole

Iz mog gejmerskog iskustva, ovaj tekst je za ljubitelje videoigara, ali mogu ga i drugi slobodno pročitati. Pisat ću o meni zanimljivoj temi. Da započnemo, riječ je o mojim najdražim videoigrama.

Horizon Zero Down igrica je čija se radnja događa u budućnosti u kojoj su roboti prevladali ljude, a počinješ igricu u liku crvenokose, hrabre Aloy. Ona je posvojena i njezin mentor (udomitelj) ju podučava kako preživjeti u tom opasnom svijetu. Preporučam vam da odigrate oba dijela. Recenzija *Horizona* je 9/10.

A ako ste ljubitelj mitologije sljedeća igrica je za vas.

God of war Ragnarok je igrica o grčkoj i nordijskoj mitologiji. Igraš kao velik, ćelavi, snažni bog... Kratos (god of war/ghost of Sparta/god killer), polubog koji ubija druge bogove da bi zaštitio svoga sina Atreusa (Loki). Traže kako zaustaviti Ragnarok. Recenzija igrice *God of war* je 10/10.

Zadnja igrica je o Divljem zapadu, ako volite kauboje, zajašite konja i pratite me.

Red dead redemption 2 je igrica o Divljem zapadu. Igra se u liku Arthura Morgana, kauboja koji ima ljubavnih i zdravstvenih problema i izvrsno dobivamo uvid u to kako su ljudi živjeli tada, kakve su probleme imali. Putujemo sa Van Der Linde bandom. Bježimo od zakona, pljačkamo banke i vlakove. Nažalost, u igrici zbog loše higijene ljudi umiru od tuberkuloze. Recenzija *Red dead redemption* je 9/10.

Poznate igrice na mobitelu

Among us igrica o vjerovanju drugih i izbacivanju neprijatelja.

Subway surfers igra o sakupljanju novčića dok trčiš po tračnici.

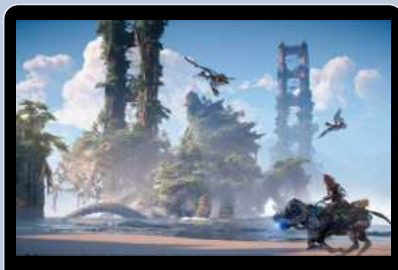
Clash royale je strateška igrica o uništavanju tornjeva drugih igrača.

Iako su igrice zabavne, ne treba ih previše igrati i treba paziti pri korištenju interneta.

Treba uživati u igricama i obraćati pažnju na detalje, a ne ih samo prelaziti bez ikakvog razmišljanja. Igrajte tek kada napišete zadaće i izvršite sve obveze. Ne zanemarujte druženje na svježem zraku s prijateljima i izlaske van.

Tekst i fotografije: Josip Mađar, 8.a

TEMA BROJA - SVE ŠTO VOLE MLADI

Predavanje o filmu

Kolika je vjerojatnost da u školi susretnete neke poznate osobe koje vidite često na malim ekranima? Vrlo je mala, stoga smo se jako iznenadili kada smo vidjeli poznata lica koja su nam došla u posjet i usput održali zanimljivo predavanje.

Glumac Roko Sikavica i redatelj Jakov Nola 6. studenoga u sklopu projekta Općine Bizovac „reKREIRAJmo“ posjetili su našu školu i održali kratko, ali zanimljivo predavanje o stvaranju filma. Naučili smo pomalo o svim zanimanjima koja su potrebna pri stvaranju filma: kostimograf, redatelj, kamerman, glumci, šminkeri, producent, direktor fotografije, majstori specijalnih efekata... Shvatili smo da su svi poslovi u izradi filma jednako važni i da samo dobrom suradnjom i koordinacijom može nastati kvalitetno filmsko djelo ili serija.

A kakve filmove i serije vole gledati vaši vrijedni novinari?

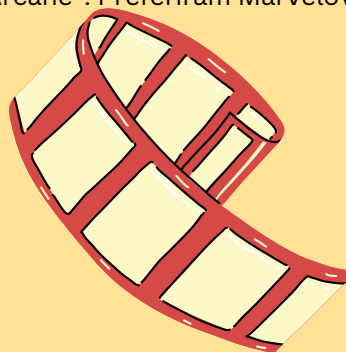
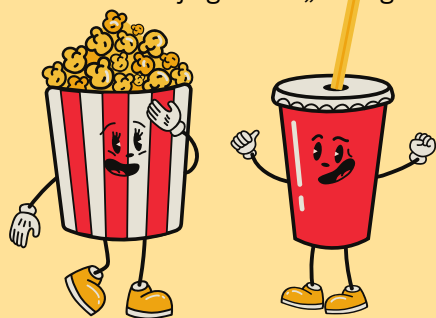
Josip: Ja gledam samo strane filmove, a serije gledam rijetko i većinom su strane. Sada gledam „The Mandalorian“, a moji ukućani ponekad gledaju „Goru“.

Lea: Većinom gledam strane filmove i serije, ponekad pogledam i hrvatske serije, trenutno gledam „Kumove“ i „Igre gladi“ te „Five Nights at Freddy's“.

Josip i Lea: Sjećamo se kada smo bili mali da smo gledali „Horvatove“, „Naši i vaši“, „Lud, zbunjen i normalan“ i „Odmori se, zaslužio si“.

Katarina: Uglavnom gledam američke i britanske horor filmove poput „Teksaški masakr motornom pilom“ ili „Američki psiho“.

Korana: Odabir mojih serija i filmova svodi se na serije poput „Naša mala klinika“ ili „Lud, zbunjen normalan“. Od stranih serija gledam „Young Sheldon“ ili „Arcane“. Preferiram Marvelove filmove.

LITERARNI PODLISTAK

Čudo

U laboratoriju u Los Angelesu dogodilo se čudo kakvo svijet još nije vidio. Znanstvenici su bili iznenađeni jer nisu bili sigurni da će im uspjeti. Stvorili su male hibride čovjeka i životinje, a prvi među njima bio je Gus.

Gus je bio malen dječak, tek jedva upoznavši ovaj svijet, okrivljen je za novu pandemiju CO24. Gledajući te slatke uši i jelenje rogove, Gusova majka nije ga mogla ostaviti u laboratoriju te ga je predala ocu i rekla mu da se sakrije. Gus i njegov otac pobjegli su u šumu gdje ih nitko nije mogao pronaći te su tako živjeli dugi niz godina, sve dok ih nije pronašao lovac koji je upucao Gusova oca te pobjegao. Gus je tek imao 12 godina te nije baš razumio što se događa, ali su mu osjetila govorila da se dogodilo nešto strašno i da bi trebao pobjeći. Lutao je tako danima kroz livade i napuštene gradove. – Halo, ima li koga? Gusov je glas već drhtao, bio je prestrašen; još je malo lutao gradom te ga je netko zgrabio i rekao da bude tiho: - Tiho, mislim da ne želiš završiti u njihovim rukama. Još su neko vrijeme stajali iza zida razrušene zgrade dok nisu otišli. Gus je bio znatiželjan te je imao mnoga pitanja: -Tko si ti? Što se događa? Odakle si? Gdje je moj tata? Nakon dugog razgovora Gusa i Mrlje, Mrlja je odlučio odvesti Gusa do skrovišta gdje se nalaze drugi hibridi poput njega, Gus je bio zadivljen te jednostavno nije mogao vjerovati da nije jedini hibrid na svijetu. Bilo je raznih hibrida: lisice, ptice, ribe, kornjače, gušteri... ali svi su bili tako maleni, imali su otprilike sedam ili osam godina, bili su premladi da bi znali što se događa izvan skrovišta. Mrlja je odlučio Gusu ispričati cijelu priču, te mu dokazati da hibridi nisu ti koji su stvorili epidemiju. Nakon dosta vremena vojska „Posljednjih preživjelih“ otkrila ih je te su uspješno uhvatili sve hibride osim Gusa. Gus je osjetio veliku krivnju te je krenuo na put da spasi svoje prijatelje, međutim njegovi prijatelji su bili u strahu, samo su čekali koga će idućeg odvesti i više ga ne vratiti. Put je bio naporan, no upoznali su životinjsku vojsku koja je bila uz Gusa te su rekli da će mu rado pomoći. Potrajalo je hodajući do Colorada, no uspješno su ući u vlak. Vagon je bio prazan pa su ga zaključali da ih nitko ne uhvati. – A zašto je baš tvoj naziv Mrlja? – upita Gus.

– Pa, kad sam bio mali – nasmiješi se Mrlja – igrao sam se vani sa svojim prijateljima te jednog dana upao u nekakvu rupu i imao sam mrlju na sebi. Tako sam dobio svoje ime... Gus se nasmiješi te se namjesti i zaspi. – Zašto vi? Zašto biste vi bili krivi? – gledajući u Gusa reče Mrlja. Nakon dugog putovanja stigli su na svoje odredište, bazu „Posljednjih preživjelih“. Ulazeći tiho, uspješno su ući u bazu, no ubrzo ih je uočio vojnik te je digao uzbunu, svi vojnici su već bili na položaju te je počeo napad „Posljednjih preživjelih“ protiv životinjske vojske, bila je to užasna borba, Gus je htio spasiti hibride, no bio je ulovljen i odveden dr. Aleksandru. – Hej, maleni, neću ti nauditi, samo – uzdahe doktor – trebaš mi pomoći... Doktor nastavi s objašnjavanjem te reče Gusu da protiv svoje volje radi na lijeku za CO24 te da mu treba dio njegove DNK za uspjeh. – Ako oslobodite sve moje prijatelje – dašćući će Gus. – Naravno – reče doktor. Nakon još nekih 10-ak minuta lijek je bio gotov, ali general nije htio zaustaviti vojnike ni pustiti hibride na slobodu. Gus je sad bio ljut, nije više mogao – Prvo ste mi uzeli mamu i tatu, a sada želite i moje prijatelje! Gus trčeći prema generalu ljutit, bijesan i nezaustavljiv sruši generala, ali i sebe u mutacijsku tekućinu, te Gus postane veći, snažniji, a general se utopi. Gus je sada bio snažan, rogovi su mu 3 puta veći nego prije, ljutnja još veća, krenuo je u borbu, svi su se vojnici uplašili te na kraju odustali i priznali poraz. Iscrpljeni, bez daha morali su se vratiti kući, jer ako ih pronađu ovdje, čin im neće biti oprošten. Ipak se i dalje misli da je hibrid kriv za CO24. No „Posljednji preživjeli“ nisu bili jedini preživjeli, postojala je još jedna manja grupa „Posljednji ljudi“ koji su živjeli u mjestu gdje je epidemija gotovo iskorijenjena, tko god se zarazi nema pravo ući ni u svoju kuću ni u to područje. Doktor je stao na stranu hibrida te im je predao sve informacije i istraživanja o CO24, pravi uzrok zapravo je bio jedan drugi eksperiment, zvan „Vječna mladost“, ljudi su htjeli vječno živjeti, no zapravo su stvorili sigurnu smrt. Doktor, Gus i Mrlja krenuli su na put u Los Angeles u laboratorij kako bi uzeli uzorak da doktor napravi pravi lijek koji će zaustaviti epidemiju CO24, na putu su susreli „Posljednje ljude“ koji su spriječili odlazak u laboratorij. Gus je iskoristio svoju mutaciju i otjerao grupu te su nastavili svojim putem.

U laboratoriju se bilo teško snaći, ipak je prošlo oko 18 godina otkako je epidemija počela. – To! Pronašao sam uzorak! – sretno će doktor.

– Možeš li ovdje napraviti lijek? – upita Mrlja. U 2 sata doktor je stvorio lijek te je provjerio je li taj lijek siguran. – Siguran je i posljednji lijek koji će nam trebati. – zadovoljno će doktor. Nakon proširenja glasine, svi su uzeli lijek i epidemija je nestala, oprostili su hibridima što su njih krivili za nered za koji je čovjek kriv. – Gus! – začuje se nečiji glas. Gus se okrene i ugleda neku ženu. Na prvu, nije ju prepoznao, ali kada se prisjetio fotografije, samo je glasno rekao: - Mama! – i zagrlio ju.

Lea Šokman, 8.b

LITERARNI PODLISTAK

Neobičan posjet

Kasna noć u gradu, svjetla obasjavaju put do malog bara na uglu. Unutra radi misteriozna konobarica u uglancanom crnom odijelu s tamnom maskom na licu.

U baru nema mnogo ljudi. U kutovima prostorije sjede novi gosti, polako iskušavajući svoja pića i ugođaj bara. Za šankom ispred konobarice sjede takozvani „domaći“, starija gospođa koja već tri dana prigovara kako joj muž nije ništa ostavio i dao sve svojoj sestri. – Eh, lipa moja, nemoj si takvu budalu naći, – rekla je gospođa Ana – ostavio je meni samo sol na rani jer ja, k'o budala, rekla neću ništa. – nastavila je tako gospođa Ana jadikovati dok je pila svoju margaritu. Misteriozna konobarica ju je samo slušala i ponekad kimnula glavom da da znak da sluša. Dok je gospođa Ana prigovarala sama sebi, konobarica primijeti kako se vrata njezina bara otvaraju. Ulazi ugledan, mladi gospodin plave kose u crvenom odijelu i sjeda uz rub šanka i kaže: - Viski. Konobarica bez pitanja i odgovora u hladnu čašu s ledom nalijeva viski i stavlja ga pred njega. Gospođa Ana tek sad primijeti mladog gospodina i upita: - Otkud ti, sinko? Tebe tu još nisam vidjela. – a on joj na to odgovori: - Tu sam samo zbog posla. Ne planiram dugo ostati.

Dok je tako ona njega ispitivala o poslu i svemu i svačemu, s njega se spuštao tamni dim koji je padao s njegovih ramena...

Korana Kućinac, 8.a

Vlak života

Čekam na stanici vlak života, no jednog trenutka začuje se škripanje niz tračnice; ne znajući što me čeka i ne znajući još uvijek tko sam, zakoračim u njega.

Put do prve postaje bio je zabavan, pun nepoznatih stvari i osoba; vrijeme je brzo prolazilo i prva postaja je tu „Djetinjstvo 1“. Hodajući kroz gomilu ljudi, onako sićušna, nisam se obazirala, no upoznala sam ljude po imenima: „Mama“, „Tata“, „Baka“ i „Djed“, oni su ušli u isti vlak života puno prije negoli sam to i primijetila. Vlak ponovno kreće, nastavljam putovanje s obitelji. Obišla sam još dvije stanice: „Djetinjstvo 2“ i „Djetinjstvo 3“. Nakon još nekog vremena stižem na stanicu „Mlada, ali odrasla“, zastala sam na trenutak i uočila nešto drugačije od onih prijašnjih. Sada sam veća, snažnija i stvari sam gledala malo drugačije, nije sve baš veselo i šareno; vidjela sam što je tuga i razočarenje, ali opet, za svaki problem postoji rješenje. Sljedeća postaja je „Buntovnička mladost“; sada sam tinejdžer, vagoni su puni ljudi, no mnogi su i izašli, sada se borim protiv nepravde i žalim što sam došla na ovu postaju, no opet... obitelj i najbolji prijatelji još su tu... Počinjem razumijevati određene trenutke i situacije, ali i što je prva ljubav. Razmišljala sam kako je sve to dobro, no još uvijek se pitam tko sam ja? Ispitivala sam ljude oko sebe, no jedino što su napravili bilo je slegnuti ramenima ili reći: „Saznat ćeš kad dođe vrijeme.“ No moram nastaviti, vlak života ne čeka te utrčim u njega. Kao djevojčica voljela sam ići iz jednog vagona u drugi, a da pobijedim tugu pokušam opet – obišla sam sve vagone i zabavila se, vlak je stao. Ova postaja bila je najveća: „Srednja škola“. Bilo je toliko ljudi, svi su izgledali opako, zanimljivo i jednostavno drugačije, stajala sam mirno i zadivljeno, mnogi su došli pozdraviti me i pomoći mi, iako još uvijek ne znam tko sam, vraćam se u vlak. Tijekom puta bilo je poteškoća, mnogi putnici bez karte su radili nered, neki su napustili vlak, ali opet, neki su ostali. Avantura se nastavlja, stajem na stanicu „Zrelost“, iako je broj putnika znatno manji, s njima mi je dobro.

Više nikada neću pustiti u svoj vlak života one koji me ne znaju cijeniti, od sada čuvam one koji su sa mnom od početka i koji su tu, te sam pronašla odgovor na pitanje tko sam ja, a ja sam strojovođa svog vlaka života, kojim ja upravljam i nitko drugi. No ova avantura ne završava tu, već mi daje motivaciju da nastavim.

Lea Šokman 8.b

LITERARNI PODLISTAK

Vlak mog života

Živeći u vlaku, poznavao sam jedino moju obitelj, vlak se dugo vozio. Kad sam izgovorio svoju prvu riječ, vlak se zaustavio.

Stajali smo dugo na toj stanici, morao sam naučiti pričati. U trenutku kada sam izgovorio svoju stotu riječ, iz vlaka je krenula para, to mi je bio znak da se vratim. Nije prošlo puno vremena prije nego što smo se ponovno zaustavili. Na ovoj stanici morao sam naučiti pravilno hodati. Nije bio lagan zadatak, ali sam ga brzo savladao, hodajući čujem kako se vlak oglasio. Bilo je vrijeme polaska. Kada sam došao do vlaka, imali smo novi vagon prikvačen za vlak u kojem su se nalazile moje igračke. Vlak se dugo nije zaustavio, postao sam nestrpljiv. Kada smo se zaustavili, na vlak je bio prikvačen novi vagon u kojem su bili moji prijatelji, a moj vagon s igračkama dobio je pisaći stol. Prijatelji su mi rekli da se vlak neće kretati deset mjeseci dok idemo u školu i kretat će se tri mjeseca dok traju praznici. Od prvog do četvrtog razreda naučio sam puno novih stvari, kao što su pisanje, zbrajanje, množenje i o prirodi oko mene. Sav sretan očekivao sam da će vlak stati za novu školsku godinu, kad iznenada vlak odleti s tračnica. Odvojen sam od svega, uplašen, vagoni su se odvojili i nema nikoga. Prošlo je mjesec dana, pa dva, pa tri i tu sam prestao brojati. Sam sa sobom već godinu dana i mislio sam da mi nema spasa.

Čuo sam poznati zvuk, to su bili vagoni koji se kreću po tračnicama. Bio sam jako sretan što sam spašen, izvukli su me van iz vlaka. Sunce je bilo zasljepljujuće kada sam izašao, a vlak se nije mogao popraviti pa smo vukli vagone po tračnicama, što uopće nije bio lagan zadatak. Došli smo do nove stanice i ugledali smo znak na putu na kojem je pisalo Ovdje završava pruga, u procesu je građenja!

Josip Mađar, 8. a

Vlak života

Putovanje ovog vlaka traje već 14 godina. Na tom putu ima puno padova, loših trenutaka, ali još više ima lijepih, smiješnih trenutaka, a ima i trenutaka koji su mi dali vjetar u leđa i poticaj da idem samo jako naprijed.

Prije polaska čekala me dugačka kompozicija kojoj nisam vidjela kraj. Nisam znala što se u tim vagonima nalazi, sve dok nisam zakoračila u njih. Slike koje su bile u tom vagonu podsjećale su me na vrijeme još dok sam bila mala. Vidjela sam sebe s osmjehom na licu, sretnu, radosnu, veselu djevojčicu koja se voli igrati. A i tu je bio početak škole, sjećam se da sam bila uzbuđena, zanimalo me kakav će moj razred biti. Znam i dan-danas da sam tih dana bila sretna i da mogu, vratila bih se barem na jedan dan da opet čujem taj smijeh. Tada sam se morala premjestiti u sljedeći vagon u kojem su slike bile dosta drugačije, na slikama se vidjelo kako sam bila puno veća i starija. U tom trenutku prisjetila sam se svega. Najviše toga da smo išli svaki dan na igralište po najvećem suncu, ali to nam nije smetalo, kad bi se spustio mrak, igrali bismo skrivača do kasnog doba. Ali najgore je bilo svima kad odemo kući popiti vode pa nas roditelji više ne puste van. I sada se toga svega sjećam i smijem se samoj sebi, a i razmišljam o tome kako smo tada iskoristili svaki dan, kada nas nije bilo briga je li nam majica prljava ili je čista. Dolazim i do sljedećeg vagona u kojem ima svega, počevši od druge, veće škole. Početak u toj školi bio je odličan, stekla sam puno prijatelja koji su tu i dan-danas, koji su bili i bit će tu uvijek za mene. A onda je druženje postalo drugačije; nismo više bili stalno na igralištu u mom selu, nego smo se svi svaki dan vani vozili biciklima, smijali i družili... Sad, što je sve bliži kraj osmog razreda, sve više mi je žao zato što se rastajem od svojih prijatelja, ali znam da ćemo se i dalje nastaviti družiti.

Zaputila sam se u sljedeći vagon, ali taj je vagon bio zaključan. Na vratima je pisalo „Ne žuri u budućnost, živi sadašnji život kao da sutra ne postoji jer nikada ne znaš kada će vagon pući i stati na putu.“ I time mi je sve bilo jasno.

Mila Buljubašić, 8.a

Vodič za preživljavanje petog razreda

Jednog sunčanog jutra svi smo se opet našli u školskim klupama. Bio je prvi dan škole. Bila sam sretna što ću upoznati nove prijatelje, ali opet sam morala biti spremna na to da ću imati velike obveze. Mislim na školu! Ono najgore mi je kada se ujutro moram rano probuditi, a tako sam umorna.

Prvo polugodište petog razreda je lagano, ne uči se ništa posebno, mjesec-dva ponavljate lekcije iz prethodnog razreda, upoznajete se i tako. Maćji kašalj! Onda imate božićne/zimske praznike jer se morate pošteno odmoriti. Nakon praznika dolazi teži ili kritičniji dio koji nazivamo „drugo polugodište“. Mislim, lagano je i to drugo polugodište ako marljivo učiš, ali je opet teže od prvog. Iz hrvatskog jezika naučiš padeže u tren oka, no iz matematike razlomke i decimalne brojeve naučiš teže. Samo zapamti: „Sve se može kad se hoće!“. Vrijeme počne brzo prolaziti, bolje rečeno letjeti. Evo, imam osjećaj kao da sam još jučer ponovo sjela u školsku klupu, a danas odbrojavam posljednjih dvadesetak dana škole. Što si stariji, vrijeme brže leti, zato uživaj u ovim mladim danima. Lijepo se kaže: „Od kolijevke do groba najljepše je đaćko doba!“.

Već se pred kraj svi mi počnemo opuštati i misliti da je sve gotovo, ali baš tih mjesec dana moramo dati sve od sebe kako bismo postigli dobre rezultate i prošli taj peti razred za koji svi govore da je težak. Vidite, kada se potrudite, shvatite da i nije tako teško, a onda možete već početi razmišljati o ljetu i moru!

Katalea Lukašek, 5.b.

Da, učionicama! Mislim da nema učenika koji se barem jednom nije zabunio i otišao u krivu učionicu jer neki nastavnici izgleda zaborave djeci pokazati gdje se što nalazi. No dobro, snađemo se mi s vremena na vrijeme. Tako ćete se prvih tjedan-dva većinom predstavljati i misliti u koju učionicu trebate ići idućih sati. Sljedeće na što treba pripaziti su nastavnici i puno više učenja. U početku baš i nema nešto pretjerano ispita i odgovaranja, ali zato u četvrtom, petom i šestom mjesecu ne možemo iz kuće izaći koliko moramo učiti.

Ali, zapravo, ne možemo vjerovati kako je vrijeme brzo proletjelo i da je već kraj petog, a početak šestog mjeseca. Ovo su samo neki od savjeta, a svatko će sam procijeniti kako će preživjeti peti razred!

Početak petog razreda zaista nije lak, mnogo je prepreka koje će nas spriječiti da ostvarimo svoj cilj. Naravno, od svojih ciljeva ne smijemo odustajati.

U početku petog razreda mnogo je događaja. Mnogi se upoznaju jer se prije nisu poznavali. Bit će teško i zaista izazovno boriti se za dobre ocjene. Kako bismo ostavili dobar dojam, trebamo odmah početi skupljati dobre ocjene i bilješke. Trebamo slušati na satu kako bismo što više zapamtili na satu da manje moramo učiti kod kuće.

U petom mi je razredu bilo teško, bojala sam se da neću dobro proći jer sam imala veliki strah od loših ocjena. Neki predmeti bili su mi teški, neki sve lakši i lakši. U nekim trenucima mi je bilo jako teško, ali znala sam da ne smijem odustati. Na kraju shvatite da se trud zaista isplati, nagrada je u dobrim ocjenama.

Ako me poslušate, na kraju ćete biti ponosni na sebe, mnogo ste truda uložili. Čestitam, preživjeli ste peti razred! Nadam se da ste zadovoljni svojim ocjenama jer to i trebate biti.

Katja Deak, 5. b

U petom razredu dogodit će se svakakve zgode. Upoznat ćete puno novih prijatelja. No, nismo baš svi svjesni što se sve može dogoditi.

Dakle... od kud početi? Na početku, kao i uvijek, prvo razrednik ili razrednica održe mali govor, zatim uzmemo knjige i tek na kraju, prije nego što se oglasi prvo školsko zvono, slijedi predstavljanje. Nakon toga, razrednik/ca počnu pričati o novim prijateljima, o novim predmetima, učionicama...

BOGATSTVO RAZLIČITOSTI

Multi-kulti prijatelji

Trend useljavanja u Hrvatsku raste svake godine, vidimo to na svakom koraku. I naša sredina postaje poželjno mjesto za život. Trenutno školu pohađa nekoliko stranih učenika koji su obogatili našu zajednicu svojom kulturom. Družeci se s njima, imate jedinstvenu priliku pogledati u drugačiji svijet, običaje i kulturu; zaviriti u Kinu, Ukrajinu, Njemačku i Kosovo.

Da bismo ih malo bolje upoznali i saznali nešto novo, upitali smo ih nekoliko pitanja o njihovoj zemlji, kulturi.

Isabella Liu je djevojčica koja pohađa 6.a razred, a porijeklom je iz Kine, materinski jezik joj je kineski, odmalena živi u Hrvatskoj. Svestrana je i kreativna, mnogo toga ju zanima, svira violinu i tradicionalne kineske instrumente, umjetnost (origami), pjevanje...

Viktor Verkhoshapov pohađa 6. b razred, a njegova sestra **Veronika Verkhoshapova** 4. a. Imaju još jednu mlađu sestru u 1. razredu. Nažalost, rat u Ukrajini koji još traje, primorao ih je da napuste svoju domovinu, a to nam je zajedničko jer su i djeca iz Hrvatske ne tako davno sigurnost od rata morala potražiti u drugim zemljama. Nadamo se da će mir brzo zavladatai u Ukrajini, a dotad će u nama uvijek imati prijatelje.

Lorina Krasniqi je također 4. a razred, ima mlađeg brata **Loriana**, a došli su nam iz Kosova. Ona je vedra djevojčica koja se brzo sprijateljila s djecom iz razreda i iz svog susjedstva te se jako dobro uklopila u društvo.

Marko Rihter rođen je u Njemačkoj, ali je za razliku od ostalih rodom iz Hrvatske. No, i njega smo ovdje pribrojili jer nam može iz prve ruke reći kako je živjeti u Njemačkoj. Naime, njegova obitelj se vratila u Samatovce, a on je, došavši u peti razred ovdje kod nas, morao pohađati dopunsku nastavu hrvatskog jezika jer ga je slabo govorio. Njegov stariji brat Marin iz 8.b nije imao takvih problema jer je prve godine života proveo u Hrvatskoj i pohađao vrtić.

1. Koje su razlike u školovanju u Hrvatskoj i državi gdje si rođen/a?

Veronika: Školovanje je bolje u Hrvatskoj, ovdje mi se razredna zajednica više sviđa.

Lorina: Tamo mi je bilo lakše jer smo imali samo dva sata u prvom razredu.

Viktor: Nema razlike.

Marko: Drugačije je, tamo je bolje jer nema lektira.

2. Koliko dugo traje školovanje?

Veronika: Vrtić se računao kao prvi razred.

Lorina: Isto kao i tu.

Marko: Isto, ali se srednja škola broji kao osnovna škola.

3. Koje je najpoznatije nacionalno jelo u tvojoj državi?

Veronika: Nacionalno jelo je boršč.

Lorina: Gibanica.

Viktor: Boršč.

Isabella: Riža.

Marko: Šnicle i pivo.

4. Koji je najvažniji blagdan u tvojoj državi?

Veronika: Uskrs.

Lorina: Uskrs i Božić.

Viktor: Uskrs.

Isabella: Nova godina.

Marko: Božić.

5. Razlikuje li se ponašanje ljudi oko vas ovdje i u zemlji odakle ste?

Veronika: Ponašanje ljudi je isto.

Lorina: Nema razlike.

Viktor: Nikakve razlike.

Marko: Ovdje su ljudi bolji.

6. Što ti je bilo najteže kada si došao/došla u Hrvatsku?

Veronika: Upoznavanje novih ljudi.

Lorina: Kako će me učenici prihvatiti.

Viktor: Društvo.

Marko: Jezik i čitanje.

7. Je li ti bilo teško naučiti hrvatski jezik?

Veronika: Bilo mi je teško.

Lorina: Morala sam puno učiti, a i još ga učim.

Viktor: Pa, bilo mi je malo teško.

Isabella: Malo.

Marko: Znao sam nešto malo hrvatskog i prije.

8. Služite li se svojim materinskim jezikom kod kuće?

Veronika: Svojim materinskim jezikom.

Lorina: Svojim materinskim jezikom razgovaram s ukućanima.

Viktor: Svojim jezikom govorim kod kuće.

Isabella: Kineskim jezikom pričam s roditeljima i s rodbinom.

Marko Rihter: Hrvatskim jezikom (on mi je i materinski).

DAN ŠKOLE

Projektni dan „Što bi stari rekli sada“

Tekst: Katarina Brkić i Josip Mađar

Fotografije: Tajana Domanovac

Kao i svake školske godine proslavili smo Dan škole dobro osmišljenim projektom „Što bi stari rekli sada“ s naglaskom na tradiciji našeg kraja i natjecanjem u starim sportovima.

Ravnatelj Ante Lovrinčević održao je pozdravni govor pred mnogobrojnim učenicima, učiteljima, roditeljima, sudionicima i gostima. Među nazočnima bili su i načelnik Općine Srećko Vuković, župnik Mato Matasović, Kaja Ileš, bivši nogometaš Ivica Grnja i mnogi drugi sudionici koji su na svojim štandovima pokazali bogatu tradiciju. Svojim prisustvom počastile su nas i umirovljene učiteljice Ružica Cvetković, Emilija Savić te bivša pedagoginja Vesna Žulj.

Uvježbani zbor pod vodstvom nastavnika Vladimira Čošića uveličao je priredbu izvođenjem odabranih pjesama: Rock my soul, Glista i mačak i Život nije siv. Osim zbora, svojim glazbenim izvedbama oduševili su nas i Jana Glavašić na gitari, Iva Drašković na glasoviru, Klara Mihaljić odsviravši skladbu na flauti, neponovljivi Matej Bošnjak koji je pokazao svoje umijeće na bisernici te na kraju Jakov Varoščić na bubnjevima u pratnji oca na gitari. Šlag na kraju bio je nastup djevojčice iznimnih glasovnih sposobnosti Marije Berberović koja je otpjevala pjesmu „Ljubavna“ Parnog valjka. Ovim nastupima smo pokazali da u školi imamo mnogo djece koja su glazbeno nadarena, vole umjetnost i uživaju u njoj te hrabro pokazuju svima svoje talente.

Ovaj Dan škole bio je poseban zato što su nam došli gosti iz Istre, učenici sa svojim učiteljicama i ravnateljicom OŠ „Juršići“. Pokazali su nam svoj tradicionalni sport (pljočkanje), ali su nam i prikazali bogatstvo čakavskog narječja u svojim recitacijama i otplesali tradicionalan ples istarski balun. Nakon pjesme i recitacije dragih Istrijana, uslijedile su izvedbe naših učenika nižih razreda. Katarina Antolašić, voditeljica dramske skupine, sa svojim je odličnim glumicama uvježbala zanimljiv igrokaz „Gitina briga“.

I ovog je puta kulturni dio ove manifestacije pokazao pravo bogatstvo koje imamo u našim učenicima.

Sportski dio i natjecanja otvorila je Kaja Ileš te je uz pucketanje biča nadmetanje otpočelo. Razredi su se natjecali u mnogim disciplinama (skakanje u vreći, hodanje na štulama, gađanje lukom i strijelom, gađanje kozane, bacanje potkove, te povlačenje mosora i užeta), a gosti iz OŠ „Juršići“ nadmetali su se s našim četvrtasima u pljočkanju.

Učenice Korana Kučinac i Lea Šokman priredile su pravu izložbu za Dan škole i uljepšale ga svojim izvanrednim likovnim radovima u raznim tehnikama.

Fotografije govore tisuću riječi:

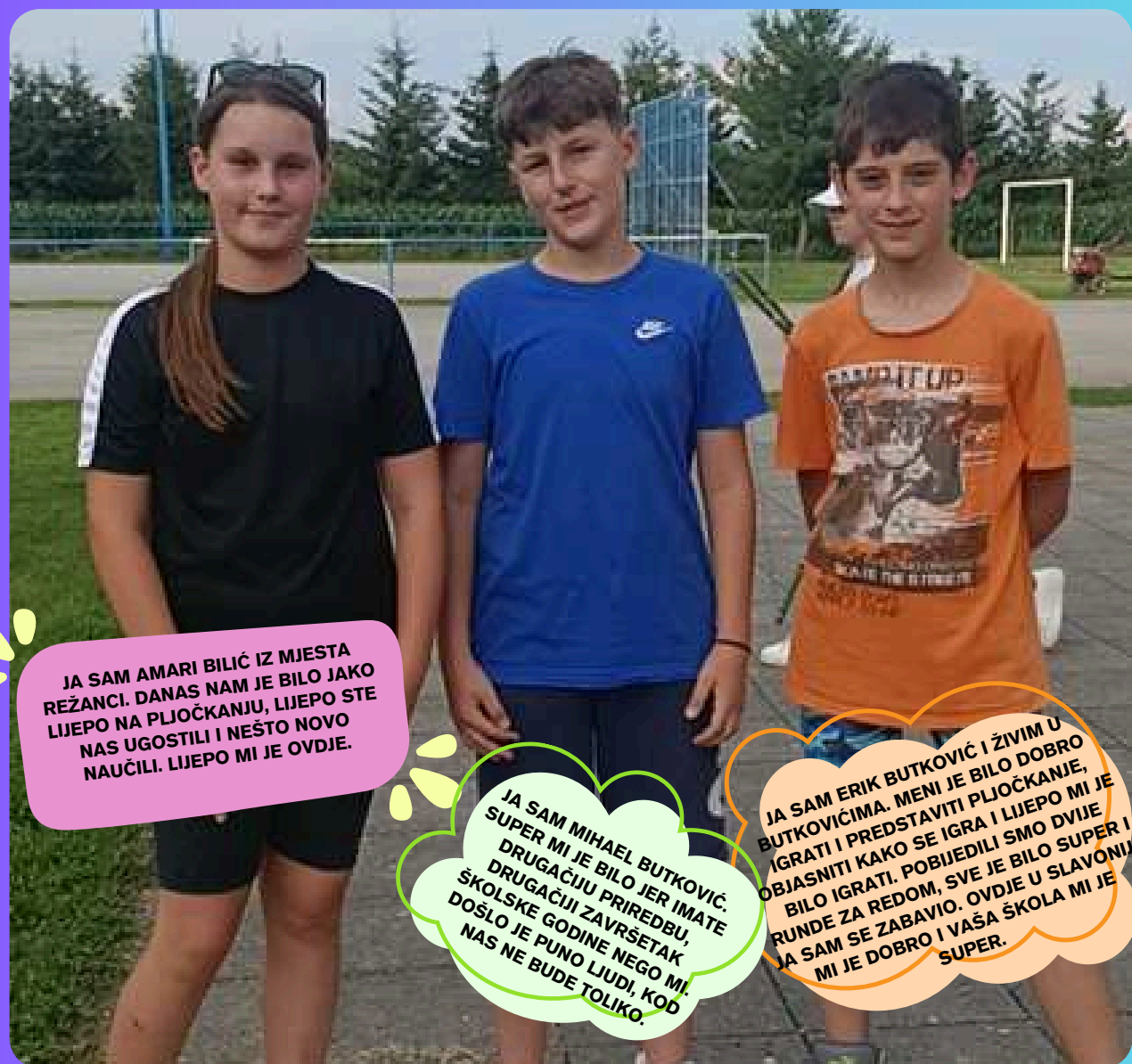
Gosti iz OŠ Juršiči

Učenike i goste iz Istre upitali smo kakvi su im dojmovi:

JA SAM AMARI BILIĆ IZ MJESTA REŽANCI. DANAS NAM JE BILO JAKO LIJEPO NA PLIOČKANJU, LIJEPO STE NAS UGOSTILI I NEŠTO NOVO NAUČILI. LIJEPO MI JE OVDJE.

JA SAM MIHAEL BUTKOVIĆ. SUPER MI JE BILO JER IMATE DRUGAČIJU PRIREDBU, ŠKOLSKE GODINE NEGO MI. DOŠLO JE PUNO LJUDI, KOD NAS NE BUDE TOLIKO.

JA SAM ERIK BUTKOVIĆ I ŽIVIM U BUTKOVIĆIMA. MENI JE BILO DOBRO IGRATI I PREDSTAVITI PLIOČKANJE, OBJASNITI KAKO SE IGRA I LIJEPO MI JE BILO IGRATI. POBIJEDILI SMO DVIJE RUNDE ZA REDOM, SVE JE BILO SUPER I JA SAM SE ZABAVIO. OVDJE U SLAVONIJI MI JE DOBRO I VAŠA ŠKOLA MI JE SUPER.

USPJESI U NATJECANJIMA

Popis učenika koji su ove školske godine sudjelovali na natjecanjima možete pregledati pomoću QR koda.

Kraljica sportova popularna i kod naših učenika

Županijsko natjecanje iz atletike, ujedno i posljednje ove školske godine, održano je 23. svibnja 2024. u Đakovu. Naše ŠSD „Mladost“ nastupilo je s muškom i ženskom ekipom, a natjecali su se učenici petih i šestih razreda. Obje ekipe zauzele su četvrto mjesto. Vrijedi istaknuti pojedince koji su ostvarili zapažene rezultate:

Fran Šarčević – 1. mjesto u utrci na 600 m (1:53,17)

Maša Iličić – 1. mjesto u skoku u vis (120 cm)

Dora Čadek – 2. mjesto u utrci na 600 m (2:07,46)

Katja Deak – 2. mjesto u skoku u dalj (3,60 m)

Fabijan Živković – 3. mjesto u bacanju vortexa (37,90 m)

Dominik Čop – 3. mjesto u utrci na 200 m (32,01)

Luka Šokman – 3. mjesto u bacanju medicine (12,13 m)

Njima, ali i svim ostalim učenicima koji su sudjelovali, čestitke!

Tekst i fotografije: Katarina Zeko, učiteljica TZK-a

Srebro izmaknulo u posljednjoj sekundi

Županijsko natjecanje u mini nogometu za djevojčice održano je 30. travnja 2024., a domaćin je bila OŠ Hinka Juhna iz Podgorača. Na ovom natjecanju koje se igra na travi nastupile su djevojčice šestih razreda i mlađe koje su trenirale i pripremale se za ovo natjecanje.

Naše učenice osvojile su treće mjesto i brončane medalje. Treba napomenuti da su bile vrlo blizu drugom mjestu, ali u napetoj završnici zadnje utakmice primile su pogodak u posljednjoj sekundi koji ih je smjestio na treće mjesto.

Čestitke djevojčicama na fer igri i korektnoj borbi i zalaganju te ostvarenom rezultatu!

(PRED)ZADNJI DAN ŠKOOOOOLEE!!!!!!

**Tradicija nije izostala ni ove školske godine.
Recikliramo stari papir na zabavan način!**

Ali i sami čistimo nered koji smo napravili...

SPORTSKI DAN - 21. LIPNJA

Tradicionalno se opraštamo od školske godine sportskim natjecanjima. Ovog puta, nažalost, bez petih razreda koji su bili na izletu. Učenici razredne nastave natjecali su se u graničaru.

Učenice i učenici natjecali su se u malom nogometu, a najveći teret organizacije hrabro su nosili nastavnica Katarina Zeko i nastavnik Marko Teskera koji su na velikoj vrućini izdržali i pošteno sudili sve utakmice.

Rezultati:

Dječaci 6.a - 6.b: 0 : 2

Djevojčice 6.a - 6.b: 1 : 1 - pobjeda 6.b na penale

Djevojčice 7. r - 8.r.: 1 : 1 - pobjeda 7. r. na penale

Dječaci 7.r. - 8.r.: 5 : 2

NAJBOLJI NA KRAJU!

Ogranak Matice hrvatske u Bizovcu na čelu s predsjednikom Ogranka Vjekoslavom Đanišem i ove je godine već tradicionalno nagradio učenike koji su svih osam razreda završili s odličnim uspjehom. Matica je učenike nagradila s kompletom knjiga.

Učenicima je čestitao i ravnatelj Ante Lovrinčević te psihologinja Zvončica Kučanda.

Slijeva nadesno: Z. Kučanda, K. Zeko, K. Vuković (razrednice); Matej Šokman (8.b), Marko Dedić (8.b), Mia Kišiček (8.a), Lea Šokman (8.b), Josip Mađar (8.a), Matej Bošnjak (8.a), Rita Cvetković (8.b), Gabrijela Bošnjak (8.a); A. Lovrinčević, V. Đaniš.

POZDRAV, OSMAŠI!

8.a

1. Blažević, Stjepan
2. Bošnjak, Gabrijela
3. Bošnjak, Hana
4. Bošnjak, Matej
5. Buljubašić, Mila
6. Cvetković, Iva
7. Dupca, Liam
8. Kenfelja, Josipa
9. Kišiček, Mia
10. Kučinac, Korana
11. Mađar, Josip
12. Prister, Petar
13. Rašić, Filip
14. Rimac, Filip
15. Vrbljančević, Ivona

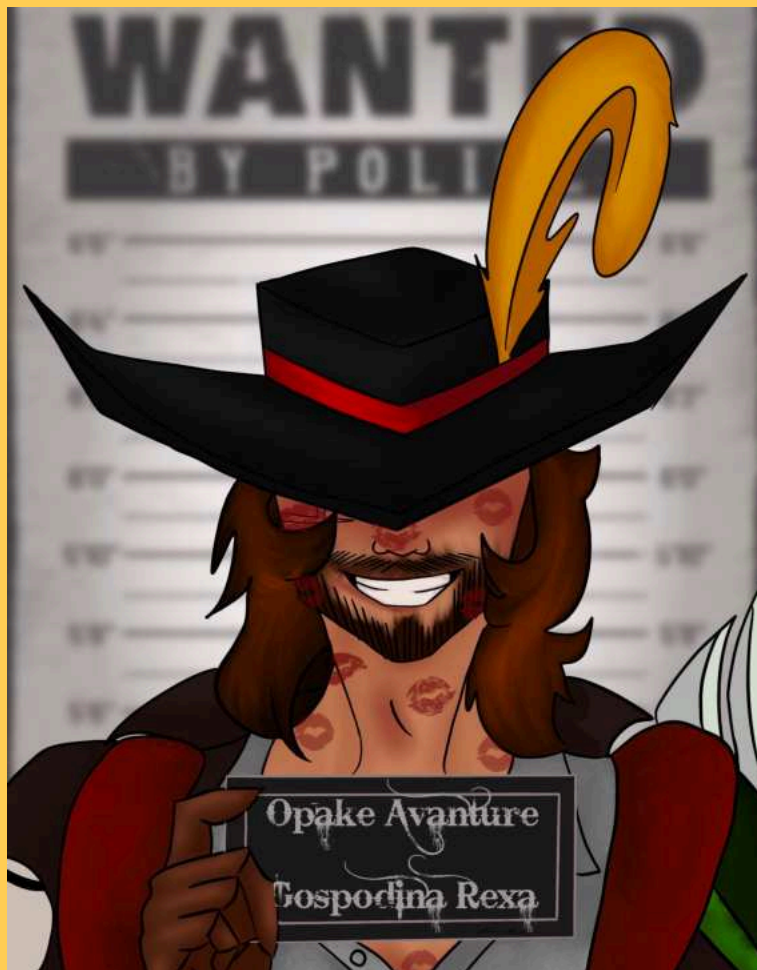
8.b

1. Banović, Lovro
2. Bogdan, Simon
3. Cvetković, Rita
4. Dedić, Marko
5. Farkaš, Jan
6. Harkanovac, Matea
7. Katančić, Karlo
8. Kovačević, Ena
9. Pintar, Ivana
10. Rihter, Marin
11. Šokman, Lea
12. Šokman, Matej
13. Tobler, Branimir
14. Tubić, Rea

Jedno poglavlje u vašim životima završava, iz djetinjstva prelazite u tinejdžersko doba puno nepoznanica. Napuštate ono na što ste navikli, bilo to dobro ili loše, ali bar je bilo poznato. Promjene su sastavni dio života, neki ih prihvaćaju s lakoćom, neki malo teže, no sve te točkice koje ostaju na vašem putu nakon nekog vremena moći ćete povezati i vidjet ćete da je sve upravo baš tako trebalo biti. Znam da se pitate hoće li vas prihvatiti, hoćete li biti usamljeni kao sada ili popularni kao sada, hoćete li uspjeti ostati dobri i odlični učenici ili će vas povući loše društvo? Posve je sigurno da će vam u srednjoj školi biti puno bolje jer ćete biti okruženi ljudima sličnih interesa i ambicija, želja i planova... Dakle, pred vama je novo, najbolje razdoblje života... zakoračite hrabro dalje i ostanite svoji, ne brinite o tuđem nebitnom mišljenju, ne padajte pod utjecaj drugih, izgradite karakter i budite odgovorni – u učenju i ponašanju!

vaša učiteljica Tajana

IZRADILA: KORANA KUČINAC